

Giới thiệu Cô Vợ Nhỏ Ngốc Nghếch

Truyện Cô Vợ Nhỏ Ngốc Nghếch, chuyện nói về một cặp vợ chồng son mới cưới nhưng thực chất hai bên anh chồng không hề yêu thương gì cô.

Lấy nhau cũng được nhiều năm nhưng anh và cô tuy ngủ chung giường nhưng vẫn rất giữ kẽ chưa hề đụng tới người cô. Bây giờ cô đã trở thành một người phụ nữ đảm đang tất cả việc nhà nhưng vẫn chưa thể nào làm lung lay được trái tim sắt đá của anh.

Cho đến một ngày cô không thể chịu được cảnh cô đơn đó nên đành ly hôn với anh và bỏ đi. Lúc đó anh mới nhận ra sự hiện của cô trông lòng anh là có cân lượng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tức giận.

"Cạch cạch." Bóng dáng cao lớn từ ngoài bước vào, mang theo cả cơn nóng giận của mình bước vào phòng, người đàn ông ném áo vét lên ghế sa long, ngón tay thon dài tinh tế nói lỏng cả vạt trên cổ, mở một khuy áo, để lộ xương quai xanh cuồng tính. "Chết tiệt!!!" Triệu Kỳ Tân trầm giọng quát.

Đã một tuần trôi qua từ khi người vợ của anh, Thái Miên Miên để lại giấy li hôn, dọn sạch quần áo rời khỏi ngôi nhà này, không đúng hơn là ngôi biệt thự này. Đã quen với việc mọi ngày trở về nhà liền thấy cô niềm nở ra đón, bây giờ trở về đây anh lại cảm thấy lạnh lẽo. Anh biết nhiều năm qua lạnh nhạt với cô, nhưng không những không ngờ tới cô có tình nhân, mà đáng ghét hơn cả cô còn lớn lối thẳng thừng thừa nhận với anh. Đến giờ bốn chữ "người yêu của tôi" trên tờ giấy cô để lại cứ lượn lờ trong đầu anh như oan hồn bám riết không tha. Bây giờ thì tốt rồi anh là người đàn ông bị vứt bỏ, nếu tìm thấy được cô, anh thề nhất định khiến cô trả một cái giá rất đắt.

Không phải ba năm qua cô rất ngoan ngoãn ở nhà, làm một người vợ đoan đoan chính chính sao? Trước mắt anh, lúc nào cô cũng dịu dàng, nhỏ bé như chú chim sẻ, làm cho anh cứ nghĩ bản thân là cả thế giới của cô. Quả nhiên ép cô kết hôn cũng là anh, lạnh nhạt với cô cũng là anh. Cho nên cô báo thù anh bằng cách này sao? Dành ba năm để khiến anh coi cô thành thói quen. Sáng thức dậy là nhìn thấy cô, dùng quen món ăn của cô, thụ hưởng sự chăm sóc của cô, sau đó lạnh nhạt rời đi. Triệu Kỳ Tân cảm thấy cách này quả là lợi hại, khiến cho trong lòng ngực anh cảm thấy vô cùng trống trải.

Nhìn xung quanh, ngôi biệt thự này vắng đi nhiều khi thiếu cô gái Thái Miên Miên đó, nếu có cô ở đây hẳn là thấy anh về cô sẽ vui vẻ chạy ra chào đón anh, tiếp cận công văn và áo vét của anh một đống trong phòng làm việc, một đống mắc lên giá áo. Thức ăn bày sẵn trên bàn, chờ anh tắm rửa xong hai người sẽ cùng ăn chung với nhau.

Con bực tức xông lên đến nỗi, chỉ cần nghĩ đến phúc lợi nhỏ ấy rốt cục cũng chạy đi, cô sẽ vì người đàn ông khác mà chăm sóc anh ta, dịu dàng với anh ta, thương yêu anh ta, thậm chí là hưởng luôn tư vị người phụ nữ vợ anh... Triệu Kỳ Tân cảm thấy bản thân quả nhiên là ngu ngốc, trong miệng tràn đầy vị chua. Không được phải khiến cô trở về đây!!! Đúng lúc này, điện thoại reo lên.

"Đại ca, đại ca, tìm thấy chị dâu rồi." Bên đầu dây bên kia là một giọng nói tràn đầy sự hưng phấn, cùng gấp gáp. Đại Lực âm thầm than, cuối cùng đại ca cũng đề ý đến chị dâu rồi. Chị dâu là một bông hoa tỏa ngát hương đó, nếu anh còn không nhận ra mất là chuyện sớm muộn thôi.

--- Phân cách tuyến bản loạn ---

Sau khi mang một bụng buồn phiền và mệt mỏi rời khỏi nơi từng coi là nhà kia, Thái Miên Miên cảm thấy biết đâu quyết định này của bản thân không sai lắm, hi vọng là anh sẽ sớm hạnh phúc bên cô gái đó, coi như lần cuối cùng vì anh mà cô lặng bước đi thành toàn cho hai người bọn họ vậy. Biết là buông bỏ, nhưng ngày đầu tiên cô vẫn không tìm được nước mắt mà khóc cả ngày, đến hôm sau gạt bỏ chuyện cũ, xách túi đi làm.

Trước khi kết hôn với anh, Thái Miên Miên đã sớm có bằng đại học, cái bằng mức meo ấy cuối cùng lại có hữu ích với cô. Thực ra, cô không nhất thiết phải đi làm, chỉ cần nói chuyện này với Thái ba ba, cô nằm ở nhà làm sâu gạo đến già không phải là không thể. Nhưng Thái Miên Miên không làm như vậy, cô muốn thử sức lực cánh sinh, cho nên một tuần trước khi rời đi, cô có gửi đơn xin việc vào một công ty văn phòng, vừa nhận được phản hồi đồng ý từ công ty này, cô liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời đi.

Nơi Thái Miên Miên làm việc là một văn phòng bảo hiểm là chi nhánh của công ty bảo hiểm lớn trong thành phố. Người làm việc ở đây chỉ có trách nhiệm kiểm kê lại sổ sách, kế toán, và soạn văn bản cho các cuộc kí kết bảo hiểm. Nhận việc đến nay đã gần một tuần, công việc này khá phù hợp với cô, đồng thời cô cũng nhận được rất nhiều sự giúp đỡ của mọi người xung quanh.

Trên đời không có bữa ăn nào là miễn phí, Thái Miên Miên đương nhiên không biết, sự xuất hiện của cô quả nhiên trở thành tâm điểm chú ý cũng là lý do mà mọi người cư xử dễ dãi với cô. Phụ nữ trong công ty không thiếu, xinh đẹp, giản dị, thanh nhã, đủ loại, nhưng cổ tình một khi cô đứng cạnh họ, dường như rất thành công biến người ta làm nền, hoặc nói đúng hơn, cô quá nổi trội nên lu mờ những người còn lại. Thế nên bông hồng nhỏ giữa đám hoa đại nhanh chóng thu hút được sự chú ý của giám đốc trẻ tuổi anh tuấn, con trai của tổng giám đốc công ty bảo hiểm này.

Ngày thứ hai cô đi làm, đã có người đợi cô trước cửa công ty, cổ tình sắp xếp một cuộc gặp gỡ "tình cờ", để bắt chuyện với cô. Hình ảnh hai người nói cười cùng đi vào văn phòng luôn là cái kim trong mắt vô vàn phụ nữ của công ty. Cái chính là họ không dám làm gì cả, bởi vì mặc danh kỳ diệu Thái

Miền Miên đã trở thành "Người phụ nữ của tổng giám đốc".

Đương sự đến bây giờ cũng chẳng biết gì, tiếng chuông tan giờ vang lên, Thái Miên Miên nhanh chóng sắp xếp đồ đạc để trở về nhà. Đó là một căn hộ chung cư cho thuê gần nơi cô làm việc, đi bộ khoảng 15 phút là đến, ở giữa còn có một siêu thị, vô cùng tiện lợi. Vừa bước ra khỏi toà cao ốc văn phòng, cô đã bắt gặp Ngô Hàm đã đợi cô ở đó từ trước, thấy cô bước ra anh liền mỉm cười chào cô. "Chào Miên Miên."

"Chào giám đốc." Thái Miên Miên cười nhẹ nhàng đáp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nâng lên, sống mắt như nhu thủy cong cong nhìn anh. Người đàn ông này mấy ngày qua đã giúp cô không ít chuyện, biết cô là người mới nên sai sót của cô nếu cho qua được thì cho qua, không chấp nhất nhiều đến cô. May là cô chỉ sai một chút lúc đầu, không thì anh cứ du di cho cô mãi như thế cô sẽ cảm thấy không thoải mái.

Giọng nói dịu dàng như ma chú, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn khiến Ngô Hàm hơi say mê, một lúc sau anh đáp lại. "Miên Miên, nghe nói nhà em ở gần đây, dù gì chúng ta cũng là đồng nghiệp, anh có thể đi cùng em về nhà được không?" "Có quá đường đột không? - Ngô Hàm suy nghĩ.

Có gì đó không hợp lý lắm, nhưng anh đã mở lời, cô cũng không tiện từ chối, đành phải đồng ý. "Được, nhưng em còn đi mua thức ăn tối, sẽ rẽ qua siêu thị một chút."

"Được anh đi cùng em." Ngô Hàm bỏ tay vào túi quần, sau đó cùng cô đi song song đến siêu thị.

Hai bóng dáng một lớn một nhỏ, dường như rất hài hòa trong ánh nắng chiều, nhưng lại vô cùng chúm chừ Triệu Kỳ Tân, bàn tay đặt trên vô lăng nắm thật chặt. Anh không rõ vì sao lại cảm thấy khó chịu và nóng nảy như vậy, còn sinh ra ý nghĩ, sẽ xông lên, chặn ngang hai người, mạnh dạn khẳng định quyền làm chủ cô, rồi kéo cô trở về nhà sau đó hung hãn chà đạp cô một phen. Nhưng mà anh không làm được, anh đâu có là gì của cô.

Theo bước hai người họ vào siêu thị sau đó đến căn hộ của cô, sự kiên nhẫn của Triệu Kỳ Tân cứ tiêu hao từng chút, đến lúc hai người đã đứng trước cửa chính, may mà Ngô Hàm không thực sự vào nhà cô làm khách, nếu không, anh sợ là không kiểm được mà bá đạo nói cô là vợ của anh đâu.

Thấy bóng dáng Ngô Hàm đã đi xa, sờ sờ chiếc chìa khóa căn hộ của cô trong túi áo, Triệu Kỳ Tân suy nghĩ đến thất thần. Lúc Đại Lực đưa chìa khóa cho anh, cậu ta cười vô cùng thần bí. (đề tiện đúng hơn) "Lão đại, chị dâu ở trong căn hộ đó, lần này không được bỏ qua cơ hội đâu a." Rồi chạy vụt đi.

"Tách..." âm thanh nhỏ nhỏ khẽ vang lên, Triệu Kỳ Tân ngưng mắt nhìn xung quanh một lượt, lắng tai có thể nghe được tiếng nước chảy từ căn phòng tắm trong phòng ngủ của cô, có lẽ cô đang tắm.

Đánh giá căn hộ nhỏ này, mỗi một món đồ trưng bày bên trong đều mang hơi thở của cô gái nhỏ, anh có thể tìm thấy một vài thứ của cô trước đây, như hai con thiên nga bằng pha lê màu hồng trên bàn ăn, cái đồng hồ hình tròn trên đầu giường ngủ, cái cốc in hình con mèo nhỏ đặc biệt của cô, cả bức ảnh cô cười lồng trong cái khung màu hạt dẻ,... có cái gì đó đau xót trong lồng ngực.

Nghe thấy tiếng bước chân nhỏ nhỏ của cô đi ra từ phòng của mình, Triệu Kỳ Tân liền lách mình vào một góc tối. Lặng lẽ nhìn bóng dáng của cô.

Lau lau mái tóc đen mượt mềm mại, Thái Miên Miên bước ra ngoài, vài giọt nước tinh xảo đùa nghịch trên làn da trắng hồng, trượt từ tóc xuống trái tai, rồi lướt qua cái cổ thon thon, hồng phấn, lẳng lẽ lăn đến xương quai xanh quyến rũ rồi thấm vào chiếc áo sơ mi mỏng màu vàng nhạt bên dưới. Cả người đều thơm tho mùi sữa tắm, chất vải mỏng dễ dàng khiến người ta nhận ra thân thể không nội y bên trong, áo chỉ dài quá mỏng, để lộ gần như trọn vẹn một đôi chân thon dài hồng nộn. Mỗi bước chân đi, đều dễ dàng khiến cơ thể ma mị bên trong ần ần hiện hiện kích thích con mắt nhìn đến.

Tác giả: Nam chính là đầu đất... Đồ mọi người, câu đầu tiên nữ chính nói với nam chính khi gặp lại anh là gì?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Góc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Bóng dáng nhỏ của cô lọt vào mắt Triệu Kỳ Tân, trong lòng nểm đủ tư vị. Anh không biết sao bây giờ có thể bình tĩnh như vậy, sao không dứt khoát đem cô về nhà, sau đó dùng vũ lực khiến cô ở lại bên anh, cưỡng ngạnh khiến cô ngoan ngoãn làm vợ của anh, chăm sóc anh như trước kia??? Hơn nữa hình như anh không tức giận như tưởng tượng, cũng không bước ra để mặt đối mặt chất vấn cô. Anh phải nói gì đây??? Bởi vậy trong góc tối, anh yên lặng nhìn cô nấu thức ăn, nhìn cô xem ti vi, nhìn cô dọn dẹp lại căn hộ và cuối cùng lặng bên cô khi cô ngủ..

Bị anh theo dõi Thái Miên Miên không hề hay biết trong bóng tối có một ánh mắt luôn chăm chú nhìn cô, thu vào tầm mắt mọi hành động của cô trong im lặng, cô cũng chẳng hề cảm thấy gì. Cũng phải thôi, ba của anh là ám vệ...

Khuôn mặt xinh đẹp của Thái Miên Miên lúc ngủ nhắm lại, hai cánh tay ôm chặt lấy nhau dường như cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Một giọt nước mắt khẽ lăn lăn trên gò má trơn hồng làn mịn, lại bị ngón tay thon dài, to lớn của người đàn ông giờ ra chặn lại, sau đó khẽ vuốt ve khuôn mặt yêu kiều khi ngủ của cô.

Có một chuyện Thái Miên Miên không hề biết và người đàn ông chồng cô kia, lại chưa một lần nói ra điều này. Làm cho cô bấy lâu nay vẫn buồn bực

suy nghĩ, hai người cô và anh ngủ chung trên cùng một chiếc giường ba năm liền, cơ hội tốt để chung đụng với nhau, nhưng chưa một lần, cô có thể mặc đồ lót với anh, hay đắp chung chăn cùng anh, hoặc chỉ ít là cũng có thể chạm vào anh. Trên chiếc giường của họ như chia thành hai thế giới, phân biệt một bên của anh và một bên của cô. Mặc kệ cho cô có chủ động hay không, đến mỗi buổi sáng tỉnh sương thức dậy, anh và cô vẫn như cũ nằm đối lưng với nhau.

Kỳ thực có phải như vậy không, Triệu Kỳ Tân là người biết rõ nhất, mỗi khi thức dậy lúc nửa đêm, mặc cho ban đầu họ có nằm cách xa nhau, xoay mặt về hai phía khác nhau, không ngủ cùng lúc với nhau thì đến lúc anh tỉnh dậy bao giờ cũng trong tư thế ôm chặt cô vào lòng. Mái đầu cô từ khi nào đã gối trên tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa sát vào trong lòng anh, hơi thở nhẹ nhàng đều đặn phả trước ngực anh, mùi thơm hoa huệ tây đặc trưng của cô thì quấn quýt trong không khí, mỗi hơi thở của anh đều ngập chìm trong hương thơm nhẹ nhàng của cô.

Thực tế cô ngủ vô cùng an ổn, không động hay nhúc nhích nhiều, chính anh là người chủ động đặt tay lướt qua gáy cô, sau đó cũng chính anh kéo cô vào lòng rồi ôm chặt lấy cô, hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc. Cảm giác có một hơi thở ngọt ngào trong lồng ngực, cảm thụ nhịp tim của cô đập từng hồi, từng luồng nhiệt độ của cơ thể non nớt áp lên da mình, anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn, ngủ cũng ngon hơn.

Đêm đầu tiên, đêm thứ hai, đêm thứ ba... anh bắt đầu nghiệm xúc cảm dễ chịu này, cứ như thế mãi có phải tốt hơn không, rồi lại băng khoăn, nếu bị cô phát hiện thì sao? Anh đã từng nghĩ đến một ngày, cô thức dậy rồi, bắt gặp hiện trạng này, sau đó sẽ đỏ mặt hỏi anh tại sao. Anh làm sao có thể thừa nhận sự thật mất mặt là anh vô cùng yêu thích ôm cô ngủ sao??? Cho nên mỗi ngày trước khi cô tỉnh dậy, anh lại ôm cô đặt lại vị trí của mình, để cô nằm quay lưng với anh, đắp chăn lại cho cô, còn anh lại lấy chăn còn lại đắp lên cho mình, rồi giả vờ quay lưng lại ngủ đến khi cô thức giấc.

Nhưng sau việc này anh cũng biết được, một khi cô ngủ sẽ ngủ rất say. Cho nên bao năm qua cô vẫn không hề biết mọi chuyện hằng đêm sẽ xảy ra như thế nào? Cũng như lúc này, ánh sáng đèn ngủ rọi lên da thịt hồng hào của cô một màu sắc thanh nhã, xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng tan giờ như trong suốt, khuếch tán một tầng màu sắc ma mị lên làn da ẩn bên trong. Ánh mắt Triệu Kỳ Tân dần sẫm nhiễm một màu sắc nóng bỏng, lướt từ gương mặt thanh thoát dễ thương an tĩnh ngủ của cô, đến cái cổ bóng loáng phờ ra trong ánh sáng, rồi tới hai con thỏ xinh xắn trước ngực cô, vốn đã căng tròn xinh đẹp bấy giờ vì nằm nghiêng mà dễ dàng phô bày sự này nọ, non nớt. Nhất là cái núm hoa màu hồng nhạt đang lấp ló nhô ra kia.

Một khoảnh khắc cảnh xuân mơ hồ bày ra trước mắt, anh đã có chút mê mẩn, hầu kết dao động, bàn tay vươn đến bên người cô, vuốt ve sùnn mặt bóng mịn, lướt qua cái cổ, trượt xuống xương quai xanh tinh tế xinh đẹp, rồi cách một lớp áo, ngón tay thon dài chạm đến hai con thỏ nhỏ đang e ấp kia, chậm chậm nắn, khiến cô gãi nhỏ khó chịu rên rĩ. " Ừm." (Tác giả: Post nhầm box rồi... * Đập đầu vào gối *)

Thanh âm mang sự bất mãn đầy căm dỗ như đánh động vào thần trí còn đang say mê của Triệu Kỳ Tân, anh đành lúng túng thu tay lại, cảm thấy vô cùng luyến tiếc.

Vì để dứt khoát thay đổi ánh mắt, an ổn có một giấc ngủ ngon đầu tiên trong những ngày qua, Triệu Kỳ Tân cùng nằm xuống giường, dứt khoát ôm cô vào lòng, sau đó nhắm mắt lại, ngủ cùng cô.

---- Phân cách tuyến biến thái ----

Đến sáng hôm sau, khi Thái Miên Miên thức dậy đã là 7h giờ sáng, tối hôm qua lại giống như bao hôm trước dường như trong lúc cô mơ màng có ai đó đã ôm lấy cô, nhưng khi cô tỉnh giấc, chỗ trống bên cạnh đã sớm nguội lạnh, giống như chưa có ai từng ngủ lại đó đêm qua. Cũng bởi cảm xúc đó mơ hồ nên cô cũng không dám tin rằng có một người đàn ông đã ôm cô ngủ. Nếu trước đây cô có thể có chút vui sướng khi hi vọng người đó là Triệu Kỳ Tân, nhưng cảm xúc đêm qua một lần nữa trở lại, nhưng anh không có ở đây. Đúng là cô tự mình đa tình, cười tự giễu...

Thật ra, sáng sớm Triệu Kỳ Tân đã rời đi, anh vẫn là chưa nên gặp cô thì hơn, anh đột nhiên cảm thấy hình như anh đã sai lầm. Chỉ ít anh biết, bản thân từ lúc nào luôn để ý đến cô, việc cô rời đi làm cho anh nhận ra khoảng trống to lớn, dường như có nhiều thứ đã rời khỏi anh vậy. Do đó, anh phải khiến cô đồng ý trở về bên cạnh anh. Trước tiên anh phải xuất hiện trước mặt cô như thế nào? Tốt nhất phải là một người mà cô có muốn tránh cũng tránh không được.

" Lực, cậu sắp xếp một cuộc họp tác đối với Công Ty bảo hiểm của giám đốc Ngô." Mà trùng hợp là công ty xây dựng của Triệu Kỳ Tân lại sắp kết thúc hợp đồng với loại hiểm lao động cũ, đối với số lượng nhân lực trong công ty anh, nếu lựa chọn bảo hiểm An Nhiên nơi cô đang làm việc thì coi như là họ có cơ hội làm ăn lớn rồi. Sau đó anh có thể tùy tiện đến công ty đó với danh nghĩa tham sát tiến độ, nếu cần có thể chính anh cũng sẽ mua bảo hiểm cho mình.

" Dạ, đại ca. Ờ, hi hi... tối qua... đại ca có... ờ... chị dâu... ờ ờ." Bên kia Đại Lực biết rõ hôm qua anh ở lại đó cả đêm, xét theo tính cách bá đạo, cương liệt của anh, có phải đêm qua đã " bá vương ngành thượng cung" hay không??? Chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra a.

Mà cách trả lời của Triệu Kỳ Tân lại càng khiến người ta suy nghĩ theo chiều hướng kia. " Tôi ngủ cùng cô ấy." Giọng nói trầm ổn mang theo một vài phần hài lòng, một vài tia phấn chấn, còn có chút thỏa mãn, rất có mùi vị của một cuộc "công thành đoạt đất" thành công.

" Dạ dạ... em biết rồi... hi hi." Bên kia Đại Lực có tâm trạng như vừa có người anh trai ế vợ cuối cùng cũng tìm được một mối vậy, vừa nói vừa cười vô cùng vui vẻ... (cười vô si đúng hơn)

Cho nên hai ngày sau, Thái Miên Miên thực sự nhìn thấy anh sau hơn một tuần không gặp mặt.

Tác giả: Mọi người muốn có thịt hay không có thịt, nhiều thịt hay ít thịt? Nếu cần tác giả sẽ che đoạn thịt lại, bạn nào thích thì tô đen để đọc, không thì bỏ qua luôn nhé.

Đoạn ngắn nhỏ: Vợ chồng tâm tình.

Bà xã: Anh xã chiều nay em họp lớp cũ đó. Anh có biết em gặp ai không?

Ông xã: Bạn em? (Đang lau tóc cho bà xã)

Bà xã: Ủ, Lý tiểu thư ngồi bàn trên đó. Cô ấy thần tượng anh lắm nha.

Ông xã: ...

Bà xã: Giờ cô ấy đã có người yêu rồi. Còn khoe khoang với em là người đàn ông kia đang định nhờ thần tượng cô ấy xây nhà đó.

Ông xã: Thế em làm gì? (Nhéo má) Lại tinh nghịch phải không?

Bà xã: [Ôm lấy ông xã] Hi hi... cô ấy còn khoe trang sức này người yêu mua, thứ kia người kia tặng... Phien chết đi được! Sau đó em lấy hình chụp giấy đăng kí kết hôn của chúng ta ra cho cô ấy xem, cho cô ấy coi rất nhiều rất nhiều hình chụp của chúng ta, còn tặng mất một tấm danh thiếp màu vàng của anh cho cô ấy. Anh nói có phải là em rất hào phóng không?

Ông xã: (Nhưống mày) Em ghen? (Hôn nhẹ bà xã)

Bà xã: Ừm..

... Một khúc xuân tiêu giá ngàn vàng

Tác giả: Đáng lí hôm nay sẽ có chương, nhưng tác giả bận party cùng chúng bạn, hẹn mọi người 8/3 nhé. :D2 :D2

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Góc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Mấy ngày này, Thái Miên Miên đều cảm thấy một luồng hơi thở rất đặc trưng và quen thuộc tồn tại xung quanh cô, khi cô ngủ say hay khi cô ở trong nhà. Dường như trong bóng tối có một ánh mắt ẩn sâu, ngắm ngẫm theo dõi cô, gần như là mọi lúc mọi nơi cô đi chuyển. Nhưng mặc kệ cô quan sát cẩn thận thế nào cũng không phát hiện ra được. Hay đó là... Cô rùng mình. Nhưng cô là ai, chẳng lẽ lại sợ cái thứ thần thần quỷ quỷ đó sao.

Hôm nay thức dậy sớm hơn thường ngày, chỗ trống bên cạnh vẫn như cũ lạnh lẽo đến nỗi phải sạch mọi suy nghĩ của cô. Đây là nhà mới của cô, sẽ không ai trước đây quen thuộc cô biết việc chuyển đổi chỗ này và cô còn chưa nói cho ba lớn và ba nhỏ chuyện hôn nhân tan vỡ của hai người họ. Vậy người đó là ai? Cô cứ phân vân và suy tư lắm cũng không có chút đoán rằng đó là anh, bởi vì dựa vào việc anh không yêu cô, chuyện cô tự nguyện rời đi chắc chắn anh sẽ không quan tâm. Trong nhà thiếu mất một người cùng lắm là có chút cô quạnh, nhưng rất nhanh lại sẽ có người đến lấp vào chỗ trống đó, anh sẽ để tâm đến cô sao? Dẹp chuyện này qua một bên vậy, nghĩ mãi cũng không ra.

Rướn người vươn vai, xoa xoa đôi mắt nhập nhèm từ trên giường ngồi dậy. Hôm nay là thứ bảy nên cô được nghỉ. Nếu là trước đây những ngày này cô đã có thể ở cùng anh cả ngày, sáng có thể vừa làm bữa sáng cho anh, vừa lén nhìn anh đọc báo, hay lặng lẽ quan sát anh làm việc, sẽ nấu món ăn ngon cho anh ăn, lâu lâu sẽ cùng anh xem ti vi,... cả thế giới của anh lúc đó mới có sự tồn tại của cô. Nhưng đó là quá khứ rồi. Khuôn mặt nhỏ mang đầy sự ưu phiền, mày thanh tú nhăn lại, mặc kệ ánh sáng mặt trời bên ngoài có ấm áp thế nào cũng không thể xua tan sự lạnh lẽo trong lòng cô.

Đứng lên, đi về phía tủ quần áo, lựa ra một chiếc áo ngủ hai dây mỏng mịn màu hồng nhạt đi rồi đi vào phòng tắm. Lúc đi ra, toàn thân cô đã tắm rửa sạch sẽ thơm tho. Nhìn đồng hồ, đã 7 giờ sáng, hôm nay cô không định đi siêu thị mua thức ăn vì hôm qua đã mua đủ thực phẩm cần dùng cho ba ngày này. Bây giờ là giờ phơi nắng của cô.

Thói quen để lâu không bỏ, lúc trước cô cũng có thói quen này, chỉ cần nhắc một chiếc ghế lên sân thượng là có thể thoải mái thưởng thức ánh nắng sớm. Bên cạnh phòng ngủ của căn hộ này, có một phòng trà nhỏ, ánh sáng ấm áp hắt vào vừa đủ để nằm vừa một người, mấy ngày trước cô có cho người đặt một chiếc ghế dài gần với cửa chắn kính, mỗi sáng đều ra đó phơi nắng.

Nằm trên ghế, không biết có phải là do ánh nắng sớm quá dễ chịu hay không, Thái Miên Miên đọc sách một chút liền thiếp đi lúc nào không hay. Bên ngoài nắng ấm rười một màu sắc vàng óng trên cơ thể cô. Mái tóc đen dài xỏa ra trên gối óng ánh lên, một vài sợi tinh nghịch vươn lên gò má xinh đẹp hơi ửng hồng, đôi hàng mi dài cong vuốt để lại bên dưới bầu mắt một bóng đen nhàn nhạt, làm đôi môi căn mọng xinh đẹp của cô dường như hóa thành màu cam quýt rừ.

Kì thực, Thái Miên Miên rất xinh đẹp, một vẻ đẹp thanh nhã và trong trẻo. Da thịt thủy nộn, một đôi mắt có thần, một nụ cười tinh xảo, một cơ thể non nặn mềm mại. Kỳ thực tính cách của cô không rõ ràng, lúc trước mặt anh lúc nào cũng khép nép như thỏ nhỏ nhìn thấy sói lớn, sau lưng lại kiên cường chống lại sự lạnh giá của anh, đối với mọi người cô hay cười, hay góc nghé còn có chút đáng yêu và khi chỉ còn một mình, cô thường ngậm ngùi thất thần tự suy nghĩ. Tất cả điều đó đều dễ dàng khiến đàn ông chú ý. Trước đây khi còn đi học, nam sinh theo đuổi cô nhiều đến không kể xiết, những lá thư tình hôm nào cũng có thể tìm thấy dưới gầm bàn, trong tủ đồ, hay đưa trực tiếp đến tay, nhưng tất cả những lá thư ấy cô lại chưa một lần đọc qua đều bị hai cụ thân nhà cô thu gom hết. Đối với hai gã đàn ông đó, họ đã sớm định cho cô một cuộc hôn nhân, một mối lương duyên rất đẹp, mà ngày

đó chính cô là người đồng ý cuộc hôn nhân này.

Cảm nhận đầu tiên của cô về anh là gì, cô không rõ, kể từ ngày Triệu ba ba dẫn anh đi đến thăm hỏi gia đình họ thì cô đã nhìn thấy anh, thích anh, len lén nhìn từ phía sau lưng anh, còn bị ba mẹ hai bên gián tiếp khiến cho họ học chung trường, để hai nên có cơ hội chung đụng nhiều hơn. Trong trường, anh cũng nổi trội không hề thua kém cô, gia thế tốt, thành tích học tập hơn người, hơn nữa vừa lạnh lùng ít kết giao với bạn nữ. Nếu hai người có gặp nhau cũng chỉ là lạnh nhạt chào.

Sau này khi anh ra trường cơ hội gặp nhau của họ càng ít đi, khó khăn lắm mới thấy anh một lần, cho nên đến khi cô nghe thấy cái tên Lý Dược Dao đó liền kinh ngạc. Anh sẽ yêu thương một cô gái khác sao? Ngày cô nghe tin anh hình như đang thân cận với cô ta, cô liền buồn mấy ngày, chôn mặt trong gối mấy ngày. Cô không rõ anh và cô ta như thế nào, chỉ biết quan hệ của họ dường như rất tốt, hay qua lại và thân cận nhau, nhưng Triệu ba ba và Triệu ma ma không thích cô gái đó. Hai người họ dường như không phải là hạng người coi rẻ xuất thân nghèo khó của cô ta, nhưng đối với việc cô ta tiếp cận anh, hai người đều không tán thành. Cuối cùng, dưới áp lực từ hai vị phụ huynh cô gái lựa chọn rồi đi, Triệu Kỳ Tân càng lúc càng lạnh lùng hơn.

Cô gái đó có quan trọng với anh không? Cô không quan tâm, cũng không muốn quan tâm, ngày anh đến gặp mặt cô và đưa ra chủ ý kết hôn cô đã đồng ý. Cô biết ngày cô rời đi, tình yêu của cô dành cho anh vẫn vẹn trong như ba năm trước nhưng cô rõ ràng, anh với cô mối quan hệ này thủy chung không hề tiến xa hơn. Nếu ba năm thanh xuân vẫn không làm anh thay đổi, điều đó chứng tỏ sự kiên định ban đầu của anh, cho nên cô buông tha sự kiên trì của mình. Còn anh có lẽ đến cuối cuộc đời cũng không thể hiểu được nỗi lòng của cô, vậy sợ rằng sự có mặt của cô sẽ làm vướng bận anh thêm. Cô rời đi không phải vì cô gái kia xuất hiện trước mặt cô, khẳng định mối quan hệ của bọn họ, mà là vì cô không muốn mối quan hệ lạnh nhạt này càng lạnh nhạt thêm, ít nhất họ cũng từng nằm chung một chiếc giường, ăn chung một cái bàn. Cô quyết định buông tay. Cho nên, tốt nhất hai người đừng gặp lại nhau nữa như vậy tim cô sẽ không đau, cũng sẽ không còn buồn vì anh, lặng lẽ chúc phúc cho anh.

Dưới ánh nắng, gương mặt cô càng lúc càng hồng hào, càng phấn nộn, cuốn sách gối trên ngực phấp phồng theo từng nhịp thở của cô, nhưng giấc ngủ này dường như rất sâu, mặt trời càng lúc càng chói mà cô vẫn không chịu tỉnh dậy. Trong góc tối, mắt thấy ánh sáng nóng bỏng ấy sẽ gây nguy hại cho cơ thể cô mà cô vẫn chưa chịu thức dậy, Triệu Kỳ Tân đành phải bước ra ngoài, đứng ngược sáng lặng lẽ bế cô dậy. Trên tay anh cô nhẹ hẫng, không có chút trọng lượng, vòng ôm qua eo cô nhỏ chưa đầy một nắm tay, sao cô lại nhỏ như vậy, cuối mắt xuống nhìn xuống bóng dáng nhỏ nhỏ của cô, trái lại khiến anh cảm thấy thương tiếc.

Cơ thể cô mềm mại không phải là anh không biết, nhưng đây là lần đầu ôm cô trong tay, anh mới rõ ràng được cảm giác đó hơn cả. Cơ thể cô lúc nào cũng phả phát một mùi hương hoa huệ tây rất thuần chất, loại mùi hương dịu nhẹ dễ khiến người ta say mê. Cách lớp vải, da thịt mịn màng của cô như thực sự chạm vào anh, mỗi bước lay động anh lại cảm thấy rõ ràng được bản thân cô yếu đuối đến mức nào, dễ khiến đàn ông mê mệt đến mức nào.

Lấy sách trên ngực cô xuống, để lại lên ghế, sau đó anh mới ôm cô một đường trở lại phòng. Thấy cô an tĩnh ngủ, miệng nhỏ mấy máy, hai bàn tay co lên đặt trên vai, hơi hơi phồng má, vừa thở vừa làm bầm, đáng yêu đến mức lòng anh chùng xuống, dễ dàng cảm thấy thỏa mãn chỉ với đơn giản là nhìn cô như vậy thôi.

Bây giờ nếu cô thức dậy và nhìn thấy anh cô sẽ ngạc nhiên như thế nào? Là vui sướng? Kinh ngạc? Lo lắng? Hay là tức giận với anh??? Anh đã từng nghĩ đến một ngày nào đó đẹp trời, anh có thể không còn lo lắng phản ứng của cô nữa, một đêm ôm cô ngủ, đến khi cô thức dậy, anh liền có thể vui vẻ nói câu chào buổi sáng với cô.

Nếu có thể anh muốn được làm ngay bây giờ, ngay lúc này, mặc kệ tình nhân kia của cô là ai, mặc kệ cô yêu anh ta như thế nào, anh vẫn sẽ kiên trì khiến cô trở về là của anh. Nhưng bây giờ anh có thể ần ần cảm thấy cô đang giận anh, lửa giận cũng không nhỏ, cho nên trừ phi làm cô nguôi giận, anh không muốn tự bản thân lại làm cô chán ghét mình thêm.

Nghĩ vậy, khi cảm thấy cô có dấu hiệu muốn thức dậy, anh lại liền lẩn tránh đi.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Góc Nghé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Đêm hôm đó, Triệu Kỳ Tân lại nhân lúc cô ngủ say mà lén đến ngủ cùng cô, ôm vào trong ngực, trong lòng lại có chút chờ đợi. Ngày mai anh đã có thể chân chính xuất hiện trước mặt cô rồi. Giấc ngủ như cũ đến rất dễ dàng, cơ thể cô là bến bờ của dịu dàng và thoải mái. Nhưng đêm nay, không giống như những đêm không mộng mị trước, chớp mắt không bao lâu, anh đã là người trong mộng.

Mộng cảnh hiện lên là căn phòng ngủ của cô, anh đứng cách cô khoảng mười bước chân, trước mặt như có một bức tường trong suốt chắn anh bên ngoài thế giới của cô anh có thể rõ ràng nhìn thấy cô. Còn phía bên kia chiếc giường cô đang nằm là một khoảng tối đen như mực.

Cô nằm trên giường như cũ đang an tĩnh ngủ, chân đắp dài qua ngực cô, ánh đèn ngủ không biết hắt từ đâu rọi lên thân thể cô, chỉ nhìn như vậy cũng khiến anh cảm thấy buồn ngủ. Nhưng rồi trong bóng tối một người xuất hiện, anh lơ mơ có thể nhìn thấy đó chính là một người đàn ông, bóng dáng hân ta cao to, không nhìn rõ mặt nhưng lại cảm nhận rõ ràng ánh mắt hân đang nhìn anh, đôi mắt đen sâu tĩnh mịch, hình như hân ta đang giễu cợt anh, loáng thoáng nghe bên tai hai chữ. " Xem kịch. "

Sau đó, hân ngồi trên giường, yên tĩnh nhìn Thái Miên Miên vốn vẫn còn đang say ngủ, vuốt ve sườn mặt của cô, cúi người đặt môi lên miệng cô. Cô

trong mộng dường như không nhận thấy điều này, thấy bờ môi lạnh bạc của hắn áp đảo, không những không phản bác mà còn liền đáp lại, một nụ hôn sâu, áo sơ mi trên cơ thể bị bàn tay to của hắn lột ra, cảnh xuân bại lộ trong không khí.

Triệu Kỳ Tân nhìn thấy vậy, ánh mắt nóng lên hấp tấp nhìn chăm chăm bóng dáng của cô, lại không bỏ sót ánh mắt của hắn ta đang tham lam thưởng thức da thịt thân thể cô, ánh mắt ấy tràn đầy dục vọng, vị chua lan tràn trong cổ họng. Anh có thể nghe thấy âm thanh hắn ta vui đùa tí tê với cô, bàn tay đặt dưới bầu ngực cô, vỗ về mông cô, lại xoa nắm ngực cô hết luân chuyển chỗ này đến sờ soạng chỗ khác, cô không phản ứng lại giống như con rối tùy ý hắn xoay chuyển rên rỉ trong bất lực, bản thân bị hắn áp đặt. Mắt cô nhắm nghiền mà vô ý thức ưỡng ngực dâng khối thân thể cắn tròn ra trước mặt hắn, còn hắn như đế vương hưởng thụ mỹ tử, chỉ hơi nghiêng người là đã ngoạn lấy được nơi mê người của cô, âm thanh ám muội của môi và lưỡi trong lúc thưởng thức sắc vị của hắn ta như đánh vào trong màn nhĩ của Triệu Kỳ Tân, mặc cho anh gào lên thế nào hai người kia vẫn không nghe thấy được. Cảm giác này trống rỗng anh thấy rõ ràng cái lưỡi đang đảo đều bên nụ hoa kia, thấy được ngón tay đang trêu đùa hạ thân kia của nhưng không làm gì được.

Sau đó hắn ôm lấy thân thể cô, cuồng dã cắn nuốt yêu thương để lại vô vàng những dấu hôn xanh tím, rồi nâng hai chân cô lên cho cô kẹp qua cổ mình, làm bản thân có thể nhìn thấy được hoa huyết của cô, cái lưỡi tà tử trêu chọc khiến cô ngâm lên, sau đó đặt cô lên bắp đùi mình, phóng thích dị vật đã sớm căng cứng để ngay hoa huyết của cô rồi đột ngột ép eo cô hạ xuống dưới. Gấp rút làm cô thét lên vì phản kích, hắn ta nhỏ giọng nói vài lời với cô, chỉ thấy cô ôm lấy khối ngực đặt ngay trước mặt hắn, dùng nụ hoa cọ cọ lên miệng hắn, a a đòi hắn ngoạn lấy, hắn chần chờ nhưng cuối cùng vẫn theo ý cô mút lấy nó, cô rên lên cười lại với hắn. Sau đó chính bản thân cô quỳ lên hạ xuống cơ thể, vừa mặt kệ bầu ngực bị biến dạng khi vừa luân động mà hắn ta vẫn cắn chặt lấy nhụy hoa, run rẩy đem dị vật hết chạy ra lại chạy vào hoa huyết như mệnh lệnh của hắn. Không biết trải qua bao lâu...

Nhìn cảnh này, Triệu Kỳ Tân thấy bản thân càng lúc càng mơ hồ, sự tức giận xông lên đến não, còn có một giọng nói đòi hỏi cường đoạt gào lên trong cơ thể, anh giật mình tỉnh giấc. Trên người ướt đầm mồ hôi lạnh, cảnh tượng trong mộng rõ ràng như thực, cảm giác không thoải mái lan tràn khắp cơ thể. Nhìn sang bên cạnh cô vẫn nằm êm trên tay anh, khuôn mặt vẫn nhẹ nhàng và mềm mại như cũ...

Đột nhiên trong lòng nổi lên tham lam, ham muốn chiếm đoạt mãnh liệt, muốn cô chỉ có thể thuộc về anh.

_____ Phân cách tuyến mắt nét _____

Sáng hôm sau, anh đã rời đi từ sớm, hôm nay là thứ hai Thái Miên Miên đi làm. Trang phục công sở màu xanh, thiết kế đơn giản thoải mái vốn có chút nghiêm khắc, khoát lên người cô lại mang đến một cổ thanh thuần đẹp đẽ của phụ nữ. Áo sơ mi ôm sát ngực tôn lên vòng ngực căng tròn, váy dài gần tới gối để lộ ra bất chân trắng nõn, khoát áo ngoài, tết tóc lại, mang theo một chiếc vali công văn nhỏ, giày cao gót màu đen. Chỉ phớt một lớp phấn mỏng, quét một lớp son dưỡng, cô gái trong gương hiện lên vừa tinh tế vừa thanh lịch.

Vừa bước vào cửa của văn phòng, trưởng phòng Liễu Thúy Phiên đã vội kéo cô đến nhóm những bông hoa xinh của phòng này. "Hôm nay văn phòng sẽ đón tiếp một vị khách lớn của công ty bảo hiểm chúng ta, mọi người ăn nói cẩn thận, không thể để mất hình tượng công ty biết không?"

Mấy cô gái còn lại liền tiến đến xum xoe dạ dạ vâng vâng, trong lòng Thái Miên Miên dâng lên một cảm giác bất an, cô cứ có cảm giác hôm nay sẽ gặp lại người quen cũ. Bên kia giám đốc Ngô sau khi phân phó mọi chuyện với mấy phòng lại xong cũng liền đi qua bên này, phụ nữ trong phòng đều tập trung về phía anh ta mong lọt được vào mắt xanh thiếu gia này. "Miên Miên..." Anh nhìn cô gọi.

"Miên Miên!!" Thấy cô thất thần không nghe anh ta gọi anh ta đành hô lên lần hai.

"Giám đốc!" Thái Miên Miên bị giật mình, thất kinh hô lại. "Xin lỗi, em đã không chú ý, xin lỗi chị Liễu." Cô liền lúng túng rời rít, tự nhiên phân tâm như vậy.

Một số cô gái xung quanh định tiến lên nói mĩa mai này nọ. Trong lòng họ ghen tị muốn chết, ghen tị cô được Ngô giám đốc chú ý. Ghen tị nhan sắc của cô làm đám đàn ông trong công ty mất đi khẩu vị với họ, lúc nào cũng vây quanh cô, giúp đỡ cái này cái kia.

"Không có gì, Liễu trưởng phòng dặn xong rồi, em cứ bình thường là được." Ngô Hàm lên tiếng giải vây cho cô, liếc qua đám phụ nữ kia, rồi dịu dàng nhìn cô, cô gái này thật là chọc người ta yêu thích, đáng vẻ xinh đẹp tính tình lại đáng yêu, anh ta liền không nhịn được sinh ra cảm giác yêu mến. Ánh mắt lướt về phía Liễu Thúy Phiên, khiến cô ta muốn lên nhắc người vài câu ra oai cũng đành nghẹn lại trong miệng, bàn tay trong gấu áo xoắn xuýt.

Lúc này trợ lý của Ngô Hàm xuất hiện nói với anh ta. "Giám đốc, Tổng giám đốc Triệu đã đến." Anh ta liền phân phó người sắp xếp mọi chuyện, tự mình ra ngoài tiếp đón.

"Chào tổng giám đốc Triệu."

"Chào giám đốc Ngô."

Hai người khách sáo chào qua chào lại, sau đó Ngô Hàm liền dẫn Triệu Kỳ Tân theo thang máy riêng lên trên khu tiếp đón chính của văn phòng.

Bên trong nhân viên nữ đã đứng hai hàng, bóng dáng anh vừa xuất hiện họ vừa hô lên. "Kính chào quý khách." Rồi cúi người chào hết sức chuẩn mực. Có một vài ánh mắt không nhìn được tò mò ngán lên nhìn, đó là Triệu tổng sao, oa oa, tuần lễ đến mức mù mắt người nhìn. Người đàn ông đó có sừng mặt góc cạnh, mày kiếm anh tuấn, sống mũi cao kiêu hãnh, bạc môi mơn mẩn, ánh mắt đặc biệt sắc xảo, phối hợp với dáng người cân đối, khí thế bức người. Hơn nữa còn rất trẻ khoảng 27 hay 28 tuổi. So với Ngô Hàm sợ là chỉ hơn chứ không có kém, nhất thời nhiều ánh mắt hình trái tim đều đổ dồn về phía này

Nhưng nhân vật chính nào để ý đến họ, Triệu Kỳ Tân vừa liếc mắt liền nhận ra bóng dáng nho nhỏ của Thái Miên Miên đang đứng phía bên kia, hình như nhận thấy được tia mắt của anh, vai cô rút lại càng cố thu mình, gấn gượng để trở thành không khí.

Thấy anh cứ nhìn chăm chăm về một phía, Ngô Hàm lo âu hỏi. " Có chuyện gì sao Triệu tổng?" Anh là khách hàng không phải bình thường, công ti xây dựng Triệu thị là một trong những công ty xây dựng lớn nhất nước Y, kí kết được một bản hợp đồng với họ là không những có thể thu vào một khoảng lớn mà còn góp phần nâng cao công ty bảo hiểm lên cao. Ngón hời to như vậy phải bắt lấy ngay.

" Tôi muốn kí kết loại bảo hiểm máy móc và cơ thiết bị, nếu chỉ thông qua số liệu một phía sẽ không khách quan, cho nên cần phải có nhân viên của anh đi theo khảo sát thực tế để có thể đưa ra điều lệ và bản hợp đồng bảo hiểm hợp lí nhất." Luận lí thành chương, tùy ý đặt ra cũng được một lí do tốt như vậy.

Lời lẽ này vào tai Ngô Hàm chính là vô cùng hợp lí, anh ta liền mời Triệu Kỳ Tân vào phòng giám đốc để tiện cho việc thảo luận.

Hai người đi, đám phụ nữ trong văn phòng liền bàn luận rối rít. Chủ đề chính đều xoay quanh vị Triệu Tổng này. Cô gái Phòng kế toán, say mê thốt lên: " Không ngờ Triệu tổng lại soái như vậy, thật khiến người ta mê mẩn." Gò má cô ta nghĩ đến liền hồng lên.

" Không biết anh có vợ chưa nhỉ???" Thủ thư phòng kế hoạch, lẩm nhẩm mơ mộng.

" Có người vợ hay không không quan trọng lắm tình nhân của anh cũng được." Phòng phó phòng Công văn rên lên, vừa nghĩ đến chuyện đó đó với anh... trong lòng cô ta hét lên.

Còn đám đàn ông lại đồng thanh khinh bỉ. " Háo sắc, nào như Miên Miên người ta đâu có để ý đến. Không đi làm việc thì còn lâu mới được Triệu tổng để ý."

Kỳ thực, Thái Miên Miên là người đang nghĩ về anh nhiều nhất. Sao anh lại xuất hiện ở đây? Trùng hợp sao? Hay là anh đã phát hiện ra tung tích của cô? Anh đã phát hiện cô hay chưa? Bây giờ cô còn chưa muốn đối mặt với anh? Đương lúc cô lấy công việc để trấn áp bản thân, thì trợ lí của Ngô Hàm xuất hiện và gọi cô vào trong.

Trong phòng giám đốc, Ngô Hàm cho anh xem sơ yếu lí lịch của nhân viên trong văn phòng, Triệu Kỳ Tân vờ như soi xét kĩ lưỡng rồi cuối cùng vẫn chọn, Thái Miên Miên. Trong thâm tâm lại âm thầm cười nhạt, cô gặp anh sẽ như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Góc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Quả nhiên anh tìm thấy cô rồi, Thái Miên Miên suy nghĩ, trong đầu đang là mớ ngổn ngang lo lắng, cô không sợ anh sẽ bức bách cô trở về, cùng lắm cũng chỉ hỏi về một chút nguyên nhân cô rời đi kia, tình hình sống của cô hiện tại, sau đó lạnh nhạt qua lại vài câu và thế nào cũng sẽ nhờ cô nói rõ chuyện này với Triệu ba ba và ma ma hai người kia, và với hai ba ba của cô nốt. Nhưng bây giờ nhìn lại, cô lại cảm thấy hình như có cái gì đó không đúng ở đây. Mà không đúng đó là gì, e là phải bắt nguồn từ anh rồi.

" Miên Miên." Triệu Kỳ Tân lẩm bầm gọi. Ánh mắt của anh nhìn về phía cô, chăm chú, pha chút dịu dàng, chứa đầy sự ôn nhu, bắt gặp ánh mắt ấy cô liền run lên né tránh, trái tim giật thót bối rối nhìn về phía khác. Cô nhớ rõ anh chưa bao giờ dùng ánh mắt say lòng người đó nhìn cô, nhưng còn bây giờ anh có như vậy không? " Triệu... triệu tổng..." Anh khác nhiều quá làm cô không biết nên lạnh nhạt hay thân thiết với anh nữa.

Trước đây cô cũng hay lấp bắp như vậy khi nói chuyện với anh, cái miệng nhỏ nhắn kia lúc nào cũng nhỏ giọng gọi " Kỳ Tân... kỳ tân..." chứ không biết bật ra hai tiếng xa lạ này, cũng không thường né tránh ánh mắt anh mà thay vào đó là đôi mắt to tròn có chút sáng long lanh. Đột nhiên anh cất giọng hỏi, không nghe ra là vui mừng hay giận dữ. " Người đàn ông kia là ai? Ngô Hàm?" nhưng lại rõ ràng có chút gì đó bất mãn ở đây.

Tất nhiên Thái Miên Miên rất biết tự lượng sức mình, sẽ không nghĩ đến là anh sẽ níu kéo cô. " Triệu tổng, chuyện đó đâu còn quan trọng nữa, anh là anh và em là em." Đúng vậy, ngày đó cô để lại giấy li hôn và rời đi, cô đã tin rằng với một người có lòng tự tôn như Triệu Kỳ Tân, hẳn anh sẽ dễ dàng chấp nhận hiện thực này, dù sao với anh đây cũng chỉ là một cuộc hôn nhân không tình yêu. Cho nên đối với câu hỏi của anh cô không khẳng định cũng không phủ nhận, chỉ cần anh biết là cô đã buông tay đoạn hôn nhân này.

Nhưng khi nhìn thấy anh bây giờ, cô vẫn không cảm được mà buộc miệng hỏi ra lo lắng của mình. " Sao anh lại gầy đi như vậy?" Hình dáng của anh đã sẫm in sâu trong đầu cô. Liếc mắt là cô liền nhận ra gò má anh hơi hõm vào, đôi mắt lộ ra chút mệt mỏi, mặc dù biểu lộ ra bên ngoài rất ít, rất khó phát hiện, nhưng đối với người đã hiểu rõ anh trong lòng bàn tay như cô, làm sao không phát hiện ra thần sắc tiêu tụy này của anh chứ.

Cô còn dám hỏi? Triệu Kỳ Tân cười rộ lên, có chút vui vẻ nhìn cô. " Nếu anh nói là tại em thì em có tin không?" Không có cô nấu thức ăn cho anh, không có cô ăn cùng anh, không có cô chăm sóc anh,... quả nhiên anh không thể ăn ngon ngủ yên được rồi. Bản thân anh nghiễm nhiên đã bị nghiền hết thuốc chữa với cô gái nhỏ này. Cho nên để cố gắng vun đắp lại cuộc hôn nhân này, không gì khác hơn là phải khiến cho cô toàn tâm toàn ý trở về bên anh. " Có thể mời anh một bữa cơm được không?" anh yêu cầu chân thành như vậy, cô không thể không đồng ý được rồi.

Sau đó bầu không khí lại rơi vào im lặng, nói đúng hơn là cả hai không biết nên nói với nhau cái gì. Chiếc xe chạy vút đi, cho đến khi ra tới ngoại ô, đến một công trường xây dựng lớn ven sát công trường đi vào trong thành phố. Từ xa có thể nhìn thấy một công trình to lớn cao mấy mươi tầng đang trong quá

trình thi công, bên cạnh có hàng trăm người đang vội vã đi qua đi lại làm việc, xem giữa họ là công trình và máy móc khá hiện đại.

Nhìn tòa cao tầng như dựng giữa trời, Thái Miên Miên nhìn đến có chút ngầy ngẩn, trong thành phố tòa cao ốc không thiếu cái to lớn hơn thế này, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tận mắt cách người ta xây dựng chúng như thế nào, ẩn sâu vào trong các lô cốt ngăn không cho công trình tiếp cận với bên ngoài. Có thể nhìn thấy sơ lược được bố cục bên trong, chính giữa có một khoảng trống lớn có thể là nơi đặt thang máy các tầng lại phân ra từng không gian riêng, duy chỉ từ tầng 1 đến tầng 10 có phân ra làm nhiều khu hơn. Có thể dự định được đây hẳn là một khu chung cư tích hợp.

Một đường đi cùng anh từ trước ra đến phía sau, cô cảm thấy không có biết bao nhiêu ánh nhìn đổ về phía bên này, nhưng tất cả cũng chỉ thuần tò mò là chính.

Cho đến khi bóng dáng hai người đã khuất, Đại Lực đứng bên ngoài mới nói với đám người đang nhìn nhìn kia. " Lão đại với chị dâu có chút xích mích, ngoài mặt thì cứ gọi là Thái tiểu thư, mọi người cố gắng làm việc để gây ấn tượng tốt trong lòng chị dâu nghe không?"

Một đám người có hay không đang làm việc đều đồng thanh hô vang. Công việc cứ như vậy làm còn muốn nhanh chóng hơn trước.

Phía sau là nơi tập trung rất nhiều máy móc để phục vụ kịp thời công trình ở phía trước, có máy đóng cọc nền, có máy đầm, máy gia cố, công tơ điện,... máy móc các loại, cũng có một số loại máy nhỏ hơn như máy tiện, máy hàn, máy gia công,... Nhưng đối với Thái Miên Miên mà nói, đơn giản là cô không biết được chút gì về những thứ này. Hôm nay quyết định là chỉ đến xem qua trước, hôm sau sẽ liên hệ với phía công ty anh vận hành thử các loại máy này để xác nhận việc chúng sẽ hoạt động tốt sau khi đã ký kết hợp đồng. Mặc dù cô không sợ anh sẽ lợi dụng bảo hiểm để trục lợi, nhưng nguyên tắc vẫn là nguyên tắc. Xem xong một lượt, ghi lại hơn 200 loại máy lớn nhỏ, Thái Miên Miên vừa hoạch định số tiền bảo hiểm, vừa lẩm nhẩm điều khoản hợp đồng, sau đó thảo luận qua lại với anh về các vấn đề liên quan. Đến trưa, công việc cũng coi như tạm hoàn thành, mai cô sẽ đến để thực hiện việc nghiệm thu lần nữa số máy móc này.

"Được rồi. Trở về đi." Cả một buổi sáng quan sát cô, kinh ngạc thôi là chưa đủ, số lượng 219 loại máy móc không phải là việc một người bình thường có thể kiểm kê hoàn thành trong một buổi sáng, nhưng chính anh đã tận mắt nhìn thấy cô làm xong, tốc độ không nhanh không chậm, hơn nữa những gì cần ghi và cần chú ý đều được cô ghi lại trong sổ tay cả. Hình như anh còn chưa biết nhiều điều về cô lắm.

Lời nói vừa dứt cái bụng nhỏ của ai đó rất vô cùng phối hợp kêu lên. " Ơc ơc...~~~~~"

Thái Miên Miên: ...

Triệu Kỳ Tân: ...

Chiếc Ferrari đen tuyền rất nhanh rời khỏi công trình, quay trở lại thành phố, mất 15 phút sau đã đi đến căn chung cư của cô, đến nơi anh lại không có ý định rời đi ngay. Anh nhướn mày nhìn cô, khóe miệng nhếch lên nhìn cô cười nhạt.

" Mời Triệu tổng lên nhà." Thái Miên Miên hết đối sách với người đàn ông này, vốn nghĩ sáng nay anh chỉ là nói đùa quả nhiên là thật.

Dừng xe bên dưới tòa nhà chung cư, Đại Lực cười cười đợi hai người cùng bước ra khỏi xe, sau đó rất có ý tứ lái xe rời đi.

- Phân cách tuyến nóng bỏng -

Nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ của cô trong phòng bếp, vẫn là áo sơ mi mỏng manh, phong phanh, dễ dàng nhìn thấy da thịt bên trong như những hôm vừa qua. Trước đây hầu như anh không nhận ra bộ dáng của cô sẽ vô cùng, vô cùng ma mị khi ăn mặc thế này, mà cũng phải thôi, trước mặt anh cô chưa bao giờ dám ngang nhiên như vậy, cô biết anh chán ghét phụ nữ dùng cơ thể để khiêu khích đàn ông, anh sẽ không vui nếu thấy cô như thế này. Hóa ra trước đây cô luôn muốn ăn vận thoải mái thế này, nhưng tại vì anh nên mới miễn cưỡng mặc thứ trang phục kín đáo kia. Còn bây giờ, mối quan hệ của họ đã khác xưa, anh sẽ không vì việc làm của cô mà để tâm nữa.

Nhưng ngoài chuyện này ra, thì có nhiều thứ đã là thói quen thì khó sửa, Thái Miên Miên dễ dàng chọn món, với anh bây giờ hẳn là cần thức ăn có nhiều thịt. Trong tủ lạnh giờ đã có sẵn phần sườn đã mua ban sáng, làm một món canh rau diếp và một đĩa sườn xào chua ngọt, thêm một phần cải nộm là được. Mỗi khi nấu ăn hay tập trung làm việc nào đấy cô đều có thói quen bỏ mặc mọi thứ xung quanh, giống như lúc ngủ hay ngay lúc này cũng vậy, cô chuyên tâm nên để quên cả người đàn ông bên ngoài kia chờ đợi đến nóng lòng, tự mình đi vào bếp, lặng lẽ đứng phía sau cô. Cô cũng chẳng hay.

Để lửa nhỏ cho món sườn, cô quay sang rửa rau diếp, chúng đã được cô cắt bỏ phần thừa từ trước đang ngâm nước muối để sạch khuẩn, vừa định vẩy vòi nước để rửa sạch lần nữa trước khi làm món canh thì... " Phụt!!!" Van khóa nước bất thành linh bị hỏng, vòi nước mặc sức phun dữ dội. Cả người cô đều bị ướt đầm, đang không biết phải làm như thế nào thì cô bị cánh tay to lớn kéo ra sau, cả người anh chắn trước người cô, anh biết trong những khu chung cư này thế nào cũng sẽ có những dụng cụ cho trường hợp khẩn cấp, vì coi như đã quen thuộc mọi góc nhỏ trong nhà dễ dàng tìm thấy hộp dụng cụ gần đó, chỉ mất chưa đầy năm phút đã khắc phục được sự cố đột nhiên xảy ra này. Nhưng hậu quả là cả hai đều bị ướt sũng.

Thái Miên Miên bị nước lạnh bắn hết lên người, sự việc xảy ra đột ngột như vậy sao cô có thể đi thay đồ ngay được, nhưng cô không cảm thấy bản thân lạnh lẽo, mà lại lo lắng cho anh. " Kỳ Tân anh không sao chứ?" Quả nhiên vẫn là anh nhanh trí hơn, dễ dàng liền giải quyết xong, vì chuyện này làm hại anh đều bị ướt nhẹp, cả góc bếp toàn là nước.

Áo sơ mi mỏng dính sát vào người khiến cảnh xuân bên trong lấp ló bại lộ toàn bộ, da thịt đều bị phơi bày trước đôi mắt nóng bỏng của người đàn ông, mà cô thì lại thần nhiên không hề hay biết. " Khụ khụ... Anh không sao." Ánh mắt anh lo lắng xoay tới xoay lui, không biết nhìn đi đâu, cô ngốc này đừng chuyện là chẳng giữ vững lập trường, dễ dàng quên đi bản thân. Chết tiệt!!! Cô có biết như vậy là rất nguy hiểm không, sao sao lại...

Không phải vừa mới kho khan sao? Thái Miên Miên thấy anh vừa tiêu tụy sợ là dễ bệnh còn ho mấy cái, giờ lại bị ướt, mày nhỏ nhủ lại. Liền không đợi

anh đôi co một lời nào, bàn tay nhỏ liềm nắm lấy tay anh dẫn anh đi vào phòng của mình, tự bản thân đẩy anh vào trong phòng tắm đưa tạm một cái áo tắm màu trắng cho anh, sau đó đóng cửa lại. Đến lúc này, bản thân mới nhớ ra, chính mình cũng ướt nhẹp có hơn gì anh đâu.

Haiz, vốn muốn lạnh nhạt để xa lánh anh, vậy mà coi như xong cả rồi, cô đúng là đồ ngốc mà, chỉ cần động đến chuyện gì liên qua đến anh đều ngốc như vậy. Lại mở cửa tủ quần áo lấy ra một chiếc áo sơ mi khác, rồi lại nhìn cửa phòng tắm, chắc anh còn chưa ra nhanh như vậy đâu, cho nên, cô cũng nhanh thay đồ rồi đi dọn dẹp bãi chiến trường thôi.

Trong phòng tắm, nhìn áo choàng tắm màu trắng trong tay, con tức giận của Triệu Kỳ Tân lên đến não, vừa ngọt ngào vừa chua xót. Ngọt ngào vì trong lúc nào cô cũng nghĩ về anh trước tiên, nhưng lại chua xót, cô cũng còn nguyên bộ dáng ướt sũng như anh đó. Bởi vậy lần đầu tiên trong đời Triệu Kỳ Tân thay quần áo nhanh như vậy, chỉ chưa đầy ba mươi giây anh đã vội mở cửa phòng tắm bước ra, chuẩn bị giáo huấn cô một trận đừng bao giờ lo cho người khác trước như vậy lại bắt gặp cô đang...

[CÒN TIẾP]

Tác giả: Không có gì để hóng đâu.

[TIẾP THEO]

Đây không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy rõ mồn một cơ thể cô, đôi lần trong khi cô ngủ, cách lớp áo mỏng anh có thể nhìn thấy được phần nào hai khối thịt mềm mại, hoặc trong giấc mơ đêm qua, cô cùng người đàn ông kia triền miên. Nhưng tất cả cũng đều là gián tiếp, còn lần này anh nhìn thấy được rõ ràng, là hiện thực. Đôi gò phàn nộn cứ sững sờ trước mắt anh, hồng hào và căng mọng như vậy. Giờ này tầm 12 giờ trưa hơn, ánh sáng của thái dương đang rực rỡ, trong phòng dù có màn che, hay không cần bật đèn thì mọi thứ vẫn dễ dàng nhìn thấy như vậy.

Cửa phòng tắm cách chỗ cô đang đứng chỉ có hơn ba bước chân, rơi vào tình huống này cả hai đều không biết phải làm sao? Cô bị dọa đến đứng hình không phản ứng. Còn anh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ có bản lĩnh kiềm chế bản thân tốt như vậy, huống hồ anh còn là một người đàn ông bình thường (Tác giả: Triệu đại thiếu sợ là còn hơn Liễu gia ấy chứ, ôm người ta ngủ bao lâu mà tem vẫn còn kia :mrgreen:), nhưng may đầu óc anh vẫn còn tốt hơn cô một chút, nhanh chóng lấy áo sơ mi mặc quá nửa của cô kéo lên che đi nơi nào đó nhô cao, sau đó bỏ lại một câu. "Em tự lo liệu." rồi bước vội ra ngoài. Nếu chú ý sẽ thấy hai tai anh cũng nổi lên vài phần đỏ đỏ.

Năm phút sau, cô gái nhỏ mới rề rề bước ra, cô cúi gầm mặt chỉ để lộ một bên gò má đã đỏ như gấc. Mắt mặt chết đi được!!! Hu hu... bị anh thấy hết rồi... ~(T^T)~ Cảm nhận được ánh mắt của anh nhìn đến cô cúi đầu càng thấp, đầu càng rút vào cổ như đà điểu, không dám nhìn mặt anh mà đi qua phòng khách, sau đó lúi thủi đi vào phòng bếp.

Bóng dáng cô vừa biến mất thì bất chợt nghe tiếng cô hô lên. "Aaaaaa." Sàn nhà bên trong bếp còn đang đầy nước, cô cúi mặt đi không cẩn thận liền bị trượt chân ngã, cả người đều ngã nhoài xuống đất, cơ thể đập xuống đất, may mà không va chạm vào đầu, nhưng đầu gối bị cọ trúng sàn đá lát gạch lạnh lẽo liền bị bầm tím một mảng lớn, cánh tay bị xước vào cạnh bàn rách một đường. Cả người lại ướt sũng lần nữa.

Nghe tiếng động Triệu Kỳ Tân vội vàng bước vào. Bên trong là bãi chiến trường đồ vật đều bị ngổn ngang cả, Thái Miên Miên bị ngã đến không còn sức đứng dậy, cả người đều bị va đập khiến toàn thân cô ê ẩm, vừa cử động mặt cô liền nhăn lại thành một đường. Bây giờ anh rất muốn mắng cô, mắng cô không cẩn thận, mắng cô ngốc nghếch, mắng cô... nhưng nhìn thấy đôi mắt to tròn ảm ảm nước của cô, anh lại mềm lòng. "Ngoan đừng động, anh đỡ em lên." Chỉ thấy anh cúi người sau đó liền nhẹ nhàng nhấc bổng cô lên, để cô dựa sát vào lồng ngực rộng lớn của anh.

Trong giây phút này, Thái Miên Miên không còn cảm thấy đau đớn nữa, áp tai là có thể nghe nhịp tim đang đập từng hồi của anh, cảm giác như có thể chạm đến lòng anh vậy. Đột nhiên cô trở nên ngoan ngoãn như vậy, Triệu Kỳ Tân nhìn cô nhu thuận nằm trong ngực mình, khóe môi không tự chủ nhếch lên.

Vào đến trong phòng tắm, anh nghiêm khắc ra lệnh. "Em ngồi yên đó cho anh." Để cô ngồi lên trên ghế nhỏ có sẵn trong đây, sau đó ra ngoài lấy một chiếc áo khác, cùng hộp sơ cứu trở lại, nửa quý nữa ngồi trên sàn đá lát phòng tắm, anh nâng cánh tay bị rách của cô lên, dùng nước ấm nhẹ nhàng rửa sạch lại vết thương, rồi lấy bông băng thuốc đỏ thấm ngay miếng vết thương, tự tay khử trùng sau đó thành thực dùng chỉ may lại, kế đó lấy một miếng gạc lại bịt ngay vết may, quấn quanh hai vòng sau đó cố định nó lại. Tiếp theo lại lấy một ít thuốc bôi vết bầm tím trong hộp ra, nhẹ nhàng thoa lên đầu gối của cô, động dịu nhẹ, khiến cô chỉ cảm thấy hơi hơi đau một chút. Tầm mắt dừng lại trên áo đã ướt sũng của cô, bàn tay anh di động lên phía trên sau đó tháo từng cúc áo cô ra, Thái Miên Miên vội vàng túm áo lại để phòng nhìn anh. "Anh làm gì vậy?" Nhưng vừa động, mảy mẩn liền nhúu lại thành một đường, sao cô lại quên ở trong cũng bị va đập chứ, huống hồ áo cô còn đang ướt, với tình trạng này cô đừng mong là tự mình có thể thay được. "Ngoan, dù gì anh cũng thấy cả rồi."

"... "(T~T)/

Cô có thể cảm thấy ánh mắt anh nóng lên vài phần sau khi cơ thể cô phô ra, anh vội tay lấy khăn tắm gần đó cẩn thận lau khô toàn thân cô, hơn nữa lau vô cùng cẩn thận, cách lớp vải bông mềm mịn, cô mơ hồ cảm nhận được sự va chạm gián tiếp của anh, nhất là khi anh lưu luyến nơi da thịt căng tròn đó còn có nơi kia nữa. "Bên trong bị bầm không ít chỗ, điều phải thoa thuốc." Nói đoạn anh khoác chiếc áo khô tạm lên người cô, rồi ôm cô đặt lên giường.

Nhìn khuôn mặt đỏ hây hây của cô, ánh mắt cô nhìn anh có chút cầu khẩn, có chút nao núng, có chút ngây ngô, có chút rụt rè, có chút sợ sệt như hóa thành móng vuốt nhỏ nhỏ gầy gầy nhẹ vào lòng anh khiến anh ngứa ngáy đến khó chịu. "Em đừng nhìn nữa, không thôi anh không biết sẽ làm chuyện gì với em đâu." Triệu Kỳ Tân nhìn cô, bên trong con ngươi đen có tia lửa ảm ảm chực chờ phát động, anh nắm lấy tay cô, áp lên đôi mắt khiến người ta ngứa ngáy kia. "Không cần nhìn."

Còn cô, giống như con thỏ nhỏ ngoan ngoãn che mắt lại, gật đầu thật mạnh. "Ừm" Cho nên sau đó cô không nhìn thấy gì, bầu không khí im ắng đến một

cây kim roi xuống cũng có thể nghe được dễ dàng, trong không gian bao trùm mùi thuốc thoa thoa thoang thoang, cảm giác bàn tay to lớn của anh đang chậm chạp xoa nhẹ lên da thịt của mình, cô xấu hổ đến muốn tìm một chỗ trốn đi nhưng lại không có phần dừng khí đó.

Trải qua rất lâu...

Đến lúc anh thoa xong, gỡ đôi bàn tay che mắt cô ra, thì cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, anh dọn dẹp mớ bẽ bộn trong phòng tắm, gọi Đại Lực mang hai phần thức ăn đến, sau đó chỉ còn lại anh với cô.

---- Phân cách tuyến ngọt ngào ----

Ngày hôm sau, trên bàn làm việc của Ngô Hàm xuất hiện một phong thư xin nghỉ của Thái Miên Miên do cô nhờ Triệu Kỳ Tân viết hộ, với lý do hiện tại bản thân đang bị thương tích đầy người cho nên không thể đi làm được, cho nên cô xin nghỉ một tuần để tĩnh dưỡng, kèm theo đó còn có một số tài liệu chuẩn đoán tình trạng sức khỏe hiện thời của cô sau khi đã đến bệnh viện trung tâm khám lại một lần.

Nhìn chữ viết khỏe khoắn rắn rỏi, Ngô Hàm dĩ nhiên không nghĩ là do cô viết rồi, hơn nữa hình như còn là chữ viết của đàn ông. Người như anh ta trước nay trên tình trường dường như chưa có đối thủ, khó khăn lắm anh ta mới để ý đến một người phụ nữ, tất nhiên sẽ cố theo đuổi đến cùng, huống hồ bản thân tự nhận về ngoài cũng có, gia thế cũng có, còn sợ cô không về tay anh ta???

"Tiểu Lý, cậu ở lại đây tôi ra ngoài có việc." Ngô Hàm phân phó cho trợ lý ở lại văn phòng, còn anh ta lại lên kế hoạch đến thăm cô như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Lúc này trong căn hộ nhỏ của Thái Miên Miên tràn đầy không khí ấm áp, ánh nắng từ khung cửa sổ rọi vào căn phòng bếp làm sáng lên bóng dáng to lớn đang loay hoay bên trong. Người đàn ông đó rất cao, mặc dù chỉ nhìn thấy tấm lưng, nhưng dáng vóc vẫn mơ hồ toát lên vẻ khí thế của đẳng mây râu. Nhưng bây giờ người đàn ông đó, tay trái cầm một cái muôi, tay phải cầm cái giá, vừa khuấy cháo trắng có trong nồi vừa xới thịt bò xào trên chảo. Bởi vì đây là lần đầu nấu ăn nên trông anh có vẻ khá chật vật. Múc cháo cho vào một cái bát màu trắng lại xóc một phần thịt bò xào mặn bỏ lên trên mặt cháo thêm một thìa tiêu, một ít ngò thơm, thêm một cái thìa, đặt tất cả lên cái đĩa sứ rồi mang ra ngoài. "Miên Miên, cháo đến."

Sáng nay khi Triệu Kỳ Tân nói sẽ nấu cháo cho cô ăn, Thái Miên Miên bị dọa suýt từ trên giường ngã xuống đất lại va chạm lần hai, may mà cơ thể được anh kéo lại. Nhìn chén cháo đang tỏa ra khí nóng nghi ngút, thịt bò bốc lên từng đợt khí thơm tho, màu sắc tinh tế đơn giản kích thích khẩu vị, rồi cô lại nhìn anh kinh ngạc đến há hốc. Từ hôm qua đến bây giờ, anh làm cho cô đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cứ chỉ dịu dàng, nụ cười tỏa sáng, lúc nào cũng ôn nhu với cô khiến cô có cảm giác từ trong mộng bước ra. Có cảm giác không thực lắm.

"Đồ ngốc, em còn không ăn cháo nguội hết bây giờ." Cô đang thất thần suy nghĩ đột nhiên cảm thấy thở không thuận hóa ra anh đang nheo mũi cô, hành động này sao giống những cặp đôi vừa yêu nhau chơi đùa với nhau vậy, Thái Miên Miên không hiểu nổi. Trước đây mối quan hệ của họ giống như nước sông không phạm nước giếng vậy, sao mới có một tuần đã thay đổi một trời một vực vậy... "Em ăn, em ăn ngay." Tránh thoát tay anh, cô liền cầm thìa lên, múc một muỗng cháo nếm thử trong trạng thái ngỡ ngàng.

Còn anh chú ý quan sát biểu tình khuôn mặt cô, mảy nhỏ của cô nhú lại thành một đường, mặt mày nhăn nhó, đôi mắt to tròn nhìn anh đầy khiển trách, khó khăn nuốt xuống một miếng. Sau đó mới há miệng nhìn mặt anh. "Kỳ Tân... .."

Biểu tình này... "Khó ăn lắm sao, nếu không ăn được thì thôi. Anh gọi Đại Lực mang thức ăn tới." Đây là lần đầu anh nấu cho người khác ăn, khó trách sẽ không ngon, may mà cô biểu lộ thật với anh, chứ nếu cô vì anh mà ăn hết chén cháo này, anh sẽ cảm thấy vô cùng áy náy đó. Bàn tay to vươn ra định mang cháo đi, lại bị cô ngăn lại, chớp chớp mắt, hé ra khuôn mặt tươi cười nhìn anh.

"Không phải, cháo rất ngon đó hi hi..." Nói đoạn cô múc một muỗng cháo nhanh tay cho vào miệng anh. Triệu Kỳ Tân vội vàng thưởng thức, mùi vị tạm được, sau đó mới ngó ra, kéo kéo má cô cười vui vẻ nói. "Dám trêu anh."

Một nồi cháo đầy, chung một cái bát, cùng một cái thìa, cứ anh một miếng em một miếng rất nhanh liền hết. Thái Miên Miên ăn no đến nỗi không ngồi dậy nổi, cũng bất lực, không thể đứng dậy đi lại cho tiêu bớt, vì hôm qua đi bệnh viện bác sĩ đã nói đầu gối đã bị trật khớp cần nắn lại sau đó cố định một tuần mới đi được. Thái Miên Miên than thở xèo, nếu có ba ba nhỏ ở đây thì chỉ cần 2 ngày là có thể đi lại bình thường. Đang lo lắng ai sẽ giúp đỡ cô những ngày này đây, thì đột nhiên Triệu Kỳ Tân lại đưa ra chủ ý sẽ đến ở lại nhà cô, chăm sóc cho cô, anh nói vì trong khoảng thời gian này chưa có kí kết hợp đồng nào mới, khá rảnh rỗi có thể giúp cô trải qua những ngày này.

Lúc đây Thái Miên Miên cũng không cảm thấy có gì không ổn, còn có chút vui vẻ giải tỏa gánh nặng, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại với chuyện đã xảy ra ngày hôm qua hình như giữa họ đã có một cái gì đó không bình thường rồi.

Cô dựa người vào sa long trong phòng khách, dùng bàn tay vẫn còn hoạt động được của mình xoa xoa bụng, thờ ơ hì hục, rất giống hình ảnh người phụ nữ mang thai xoa xoa bụng yêu thương đứa nhỏ trong bụng mình vậy. Triệu Kỳ Tân nhìn đến, mặc dù bụng cô chưa phồng lên, cũng chưa có con thật, nhưng nghĩ đến viễn tượng một ngày nào đó đẹp trời cô ngồi trên bãi cỏ xanh nằm cạnh bên anh xoa xoa bụng mình, thì thảo yêu thương với sinh mệnh

nhỏ đang tồn tại trong bụng cô, đứa trẻ của hai người, nhỏ giọng nói về tương lai của bọn họ và cả đứa nhỏ còn chưa chào đời. Ngày đó phải tuyệt vời làm sao...

"Đình đình." Chuông cửa đột nhiên reo vang cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, bỏ bát đĩa vào máy rửa bát xong xuôi anh mới đi ra mở cửa. Không nói anh cũng biết người đang đứng trước cửa căn hộ của cô là ai. Kéo tạp dề để lại trên bếp, anh nâng một khuôn mặt có chút lạnh lùng ra tiếp đón người khách không mời mà đến.

Có thông minh đến đâu đi chăng nữa, Ngô Hàm cũng không tin người đàn ông bước ra mở cửa cho anh ta lại là anh, khi thấy người đàn ông đang lạnh lùng nhìn anh này, sự tự tin của anh ta tụt dốc không phanh. "Triệu tổng."

"Là Ngô giám đốc. Không biết anh đến đây để làm gì?" Nếu bây giờ mà bắt Triệu Kỳ Tân cười e là còn khó coi hơn khóc. Nếu không phải niệm tình tên đàn ông này đã ân cần giúp đỡ cô mấy ngày qua sợ là anh đã sớm đóng cửa, không tiền với anh ta rồi. Không dùng não cũng biết gã đàn ông này đang đánh chủ ý đến bóng hoa nhỏ của anh.

Chính Ngô Hàm cũng không ngờ, chỉ mới một ngày mà cô với Triệu Kỳ Tân đã xảy ra chuyện này, đáng nhẽ anh ta phải để ý khi anh không cần nhìn cũng chọn đích danh cô chứ, hóa ra là nhìn trúng gương mặt xinh đẹp của cô. "Không biết Triệu tổng với cô ấy..." đã thành quan hệ rồi sao?

Chết tiệt!!! Thì ra cũng chỉ là gã đàn ông nhìn phụ nữ bằng nửa thân dưới. "Thái Miên Miên là vợ tôi." Triệu Kỳ Tân lên tiếng cắt ngang. Khuôn mặt anh lạnh đi mấy phần, dăm suy nghĩ như vậy với cô. Nếu không có sự xuất hiện của anh, có phải anh ta cả gan dám động đến cô ấy, bản năng muốn xông lên đâm vào mặt anh ta một đấm cho hả giận, thì giọng nói ngọt ngào của Thái Miên Miên lại vọng ra.

"Kỳ Tân ai vậy?"

"Là Ngô giám đốc thôi. Anh ta sắp đi rồi." Anh nói vọng vào, ý tứ đuổi khách rất rõ ràng.

Nhưng Ngô Hàm vẫn bị vây trong câu nói của Triệu Kỳ Tân. Giống như nắm được điều gì, anh ta nhếch môi. "Triệu tổng anh đang đùa phải không? Miên Miên chỉ mới 21." Anh ta hí hóp lại nhìn anh đầy miệt thị. Triệu tổng là gì? Hóa ra chút thủ đoạn để che mất thiên hạ cũng không có, lời nói ra không có nửa phân tin tưởng. "Triệu tổng đã để mất tới cô ấy tôi không quản, chỉ là sau này..." Anh ta cười khẩy.

"Rầm." Triệu Kỳ Tân sập cửa thật mạnh, đứng bên ngoài với anh ta, ánh mắt lạnh lùng trừng thẳng vào mặt anh ta, hai người đàn ông đứng cùng nhau nhưng anh cao hơn hẳn nửa cái đầu khí thế vượt trội hơn hẳn. Sau đó chỉ thấy vạt áo bị túm lấy, anh tức giận nện một quyền vào mặt anh ta một cách không thương tiếc, mắt trái bầm tím, sau đó móc điện thoại trong túi ra, bấm một chốc rồi đưa cho anh ta xem. "Mẹ nó, Ngô Hàm, cậu nhìn kỹ, đây là giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi, dám có suy nghĩ xấu xa với vợ tôi thì cậu đừng có trách vì sao tôi không lưu tình!!!" Rồi ném thẳng điện thoại vào mặt anh ta cho anh ta tự xem, sau đó mở cửa bước vào trong để mặc người đàn ông bị đánh đến xanh tím một bên mặt đang ôm mặt thở dốc.

Bên trong Thái Miên Miên ăn no, có chỗ êm ái liền thiếp đi. Tâm tình bực bội, chỉ đơn giản là nhìn thấy dáng ngủ đáng yêu của cô là anh liền cảm thấy thoải mái. Cũng may ngày hôm đó anh không kí vào giấy li hôn, cũng không trực tiếp xông đến trước mặt cô mà nóng nảy, cũng may anh còn có cơ hội trân trọng cuộc hôn nhân này...

Đặt một nụ hôn lên trán cô, anh liền bế cô trở lại phòng ngủ, đắp chăn lại đàng hoàng, lưu luyến sờ sờ đôi gò má của cô, rồi mới bước ra ngoài.

Muốn được ở bên cạnh cô, anh nói dối là không có việc gì để làm nhưng thực sự cuộc sống của anh rất bận rộn. Bên ngoài phòng khách Đại Lực đã mang đến một chồng công văn giấy tờ, tất cả đều nằm gọn trên bàn chờ anh xử lí.

Một tuần sau, Thái Miên Miên cũng đã có thể đi lại được bình thường, liền nói qua với Triệu Kỳ Tân không cần ở lại chăm sóc cô nữa, như vậy sẽ làm trễ nải công việc của anh. Mặc dù vô cùng không cam tâm, trong bụng gào thét muốn tiếp tục ở bên cạnh cô, nhưng bình pháp Tôn Tử có câu, dục tốc bất đạt (*) anh cũng miễn cưỡng gặt đầu đồng ý, nhưng cô chấp nói rằng không có thời gian thu xếp đồ đạc nên quần áo của anh vẫn để lại trong nhà cô, Thái Miên Miên cũng không cảm thấy phiền gì.

"Em nhớ chăm sóc bản thân đấy!" Cô tiễn anh ra cửa, anh còn lưu luyến để lại một câu khiến cô vừa phiền lòng vừa ngọt ngào.

"Biết rồi khổ lắm, nói mãi!"

Một tuần này trôi qua với cô còn vui vẻ và hạnh phúc hơn ba năm gộp lại, anh đột nhiên thay đổi, thái độ với mọi người vẫn như cũ nhưng đối với cô thì khác nhiều lắm lắm. Trước đây cô nào thấy anh sẽ dịu dàng, ôn nhu với mình, nhưng bây giờ dường như mọi lúc mọi nơi anh đều sẽ để tâm đến cô, lo lắng cho cô trước tiên. Nếu không phải cảm giác anh vẫn là anh, gương mặt đó biểu cảm đó là anh, cô còn sợ giống như mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình trùng sinh có người đàn ông khác trong anh vậy.

Nhưng mà, xoa xoa gò má đỏ bừng, anh càng như vậy trái tim vừa mới vỡ nát của cô chẳng mấy chốc lại biến nguyên lại mất, anh càng lúc càng không còn lạnh lùng với cô nữa, sẽ nuông chiều cô, sẽ quan tâm cô, sẽ sủng nịnh cô, hơn hết còn mờ ám với cô nữa. Giống như mỗi khi ăn, anh sẽ cường thế nửa đồ ngọt nửa bắt buộc cô phải ngồi cùng với anh, sau đó hay trêu chọc cô, hôn lên gáy cô, sờ soạng trước người cô lung tung, khiến cô miệng thờ dốt, mặt đỏ hây hây, nhưng về mặt anh lúc đó rất... khiến người ra nghĩ rằng bản thân chỉ là đang suy nghĩ nhiều. Hay mỗi lần anh thoa thuốc cho cô, ánh mắt anh lúc đấy nóng rực, giống như con sói hoang tìm được thỏ nhỏ, dễ dàng một ngụm ăn sạch vậy.

Vì sao anh lại thay đổi lớn như vậy, Thái Miên Miên thầm suy đoán, không sớm thì muộn cũng sẽ có người đến nói cho cô biết vì sao.

Cùng chiều hôm đó, quả nhiên Thái Miên Miên đã gặp nhân vật không mời mà đến này.

Vừa mở cửa, vốn cô nghĩ sẽ gặp Đại Lực sẽ đến mang trang phục của anh đi, đến lúc mở cửa ra lại là một cô gái. Khuôn mặt của cô liền hiện lên một vẻ bài xích kinh điển khi nhìn thấy tiểu tam của chồng mình vậy. "Cô đến đây để làm gì?" Bao giờ khi hai người gặp mặt nhau, cô có cảm giác cô gái tên Lí Dược Dao này rất coi thường cô, sự coi thường ấy thể hiện rõ ràng nơi ánh mắt, cử chỉ, hành động, cũng khiến cô cảm thấy vô cùng chán ghét.

Uốn một lọn tóc xoắn, Lí Dược Dao nhìn cô cười nhẹ nhàng. "Đến gặp cô không được sao?" Nhìn bộ dáng của cô, cô ta cười nhạt, thảo nào mấy năm qua, anh không hề chạm vào cô, xinh đẹp thì có xinh đẹp, thậm chí là hơn cô ta nhưng cô lại thiếu đi nét quyến rũ của phụ nữ, nếu là một người đàn ông bình thường e là sẽ còn động lòng với cô, nhưng với người có tính cách mạnh mẽ như Triệu Kỳ Tân nào sẽ để ý đến. Vậy mà những việc làm mấy ngày qua của anh khiến suy nghĩ này của cô ta bị lung lay dữ dội, đến mức cô ta phải xuất hiện để chặn đứng mọi mối nguy ảnh hưởng đến việc cô ta thay thế cô trở thành Triệu Thiếu phu nhân tương lai vậy.

"Chúng ta không có chuyện gì để nói với nhau." Thái Miên Miên bực mình sập cửa lại bị cô ta ngăn lại.

Miệng môi đỏ chót, cô ta cúi người kề sát với vành tai cô, nhỏ giọng nói vài câu. "Cô có muốn biết vì sao những ngày qua Kỳ Tân lại thay đổi thái độ đột ngột với cô không?" Cô ta cười thần bí. "Là vì 2 tháng nữa Triệu gia hai người sẽ về." Triệu ba ba và Triệu ma ma sẽ về.

"Còn chuyện gì nữa không?" Mày nhỏ của Thái Miên Miên hơi nhăn lại.

"Được rồi. Cô cứ suy nghĩ đi." Cô ta cười nhạt nhìn cô, sau đó hả hê cười, rồi xoay người bước đi.

Tối hôm đó, anh không đến căn hộ của cô Thái Miên Miên liền ôm gối nhọc lòng lên giường ngủ. Anh trước giờ trong mắt cô không phải là một người dối mặt như lật sách, tính cách trước sau như một lạnh lùng có chút nghiêm khắc, chưa bao giờ lại sùng bái một ai khác như cô những ngày qua khiến cô vừa vui vẻ vừa lo lắng. Hoặc giả anh đang đóng một vở kịch tình cảm vợ chồng mặn nồng với cô để hai tháng sau có thể diễn trước mặt Triệu ba ba và Triệu ma ma đến không có sai sót? Nhưng anh sẽ là người vì thái độ của hai người họ mà phải ra sức lấy lòng một người mà anh chán ghét là cô ư? Quan hệ của anh với Lí Dược Dao là gì? Vốn đây là những điều mà cô không muốn để tâm đến nữa, nhưng sự dịu dàng và ôn nhu của anh những ngày qua khiến cho trái tim vừa tìm được một chút an bình của cô lại nóng lên, không thể không nghĩ đến anh. Thật là rắc rối. Thái Miên Miên chôn đầu trong chăn, nghĩ mãi cũng không biết được đáp án, cuối cùng thiếp đi trong mơ ngón ngang suy nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, cô lại đến văn phòng làm việc bình thường, nhưng hôm nay ánh mắt mọi người nhìn cô rất lạ, có người nhìn chằm chằm, có người làm bầm nói nhỏ với nhau, cũng có người nói ra nói vào chỉ chỉ trỏ trỏ, bị nhiều người như vậy chú ý một cách không hề che dấu, Thái Miên Miên dù có vô tâm cỡ nào cũng nhận ra được.

Vừa bước vào phòng ban của mình, trưởng phòng Liễu Thúy Phiên giống như đã chờ cô sẵn, thấy cô là liền cất giọng nói. "Còn tưởng là ai, cũng chỉ là một dạng bán sắc cầu vinh. May cho cô ta là được kim chủ vừa giàu vừa lắm tiền, lại soái như vậy. Ha ha... không biết là được bao lâu."

Mặc nhiên không quan tâm tới lời đám phụ nữ còn lại trong văn phòng nói gì, Thái Miên Miên vẫn nghiêm chỉnh ngồi vào bàn làm việc, cô đã nghĩ việc một tuần rồi, công văn trên bàn cũng đã cao cao, nếu không làm nhanh sợ là trưa nay không thể ăn cơm rồi. Thấy vậy, cô lao đầu vào giải quyết nhanh hết đồng công văn, còn phải gọi bộ phận kiểm định của văn phòng chiều nay theo cô đến công trường để kiểm tra mấy loại máy móc kia nữa.

Mất thấy cô ngó lơ bọn họ, đám người Liễu Thúy Phiên càng bực tức, lắc mông đến bao vây bàn của cô, cười mỉa. "Chúng tôi là nói đến cô đấy, Thái Miên Miên. Tự cho mình là cao sang. Hừ!!! Cũng chỉ là biết dùng nhan sắc dụ dỗ đàn ông thôi." Chuyện Triệu Kỳ Tân xuất hiện tại căn hộ của cô sớm đã phát tán khắp công ty, ai cũng đều nghĩ cô sớm trở thành tình nhân của anh rồi, đám phụ nữ phát cuồng vì anh càng thêm bực tức cô, mới có một ngày mà đã... Cho nên một đám phụ nữ rảnh rỗi, tùm tùm lại ức hiếp cô cũng vì để xả con tức giận này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Góc Nghé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

"Không ngờ Triệu Tổng lại soái như vậy, thật khiến người ta mê mẩn."

"Không biết anh ta có vợ chưa nhỉ?"

"Có vợ hay không không quan trọng làm tình nhân của anh cũng được."

Theo sau là một loạt tiếng thở dài cảm thán ngao ngán và mơ mộng của đám phụ nữ.

Nghe đến giọng của mình trong đoạn ghi âm đó, đám phụ nữ đi đến trên chốc Thái Miên Miên bắt gặp mặt mũi tái xanh, đó không phải là những gì bọn họ nói trước đây sao? Những lời lẽ lớn mật hi vọng làm vợ, làm tình nhân Triệu Kỳ Tân của các cô ả đều bị thu âm lại, mà nhìn cô gái đang mất kiên nhẫn nhìn mình kia, chỉ hận không thể tiến lên quăng cho cô vài bạt tay. Nhưng mà ở đây đông người bất tiện chỉ biết ôm hận phủ phục. Thật ra Thái Miên Miên cũng không biết đoạn ghi âm từ đâu mà có, nhưng nó không sai biệt là từ cái điện thoại trong túi cô phát ra, đúng là vừa lúc như vậy, cô còn nghĩ có người đang âm thầm giúp mình.

"Cô hay lắm, còn tưởng là quả hồng mềm, không ngờ cũng là người phụ nữ thủ đoạn, hèn gì không biết liêm sỉ như vậy..." Liễu Thúy Phiên cầm hận nói,

nhưng mà ngoài một số lời khó nghe ra thì cũng không nói thêm được gì. Ngoài miệng thì nói người ta tình nhân này tình nhân nọ, rồi cái gì dựa vào nhan sắc để leo lên giường kim quy, suy cho cùng là bản thân không có vẻ ngoài dùng được nên ghen ghét đố kỵ không phải sao. Huống hồ nếu họ biết được gia thế của 'tình nhân' này sợ là mười tám đời tổ tông cũng không dám mây may đắc tội đến.

Thống khoái nói được vài lời, dưới ánh mắt nghiêm nhiên trong suốt không vắng đục của Thái Miên Miên, bọn họ chính là cảm thấy vô cùng không nói nên lời, uất nghẹn đến nội thương. Cuối cùng cũng chỉ hừ hừ cho qua liền một đám lục tục kéo về.

Lúc này, Thái Miên Miên mới lục lại điện thoại trong túi ra, thấy có một cuộc gọi nhỡ, số trên màn hình không ai khác chính là của Triệu Kỳ Tân, người chồng trước đây của cô dạo gần đây rất lạ nha. Nhìn nhìn xung quanh, hiện tại cô vẫn là nên tìm một chỗ kín đáo gọi lại cho anh mới được. May mà hiện tại vẫn chưa đến lúc vào giờ, cho nên ôm một bụng nghi vấn, Thái Miên Miên liền lên đi một góc nói chuyện điện thoại.

" Alo. Chào buổi sáng Miên Miên." Giọng nam trầm thấp trong điện thoại vang lên.

" Kỳ Tân, sao anh lại gọi cho em? Còn chuông điện thoại?" Thái Miên Miên nghe giọng, hình như anh mới thức thì phải, nếu mới thức thì sao lại gọi điện thoại đến cho cô ngay vậy, có chuyện gấp gì sao? Nhớ đến chuyện Lý Dục Dao nói với mình, cô nên tin hay không đây.

" Bảo bối, anh nhớ em không gọi được sao?" Ủy khuất, ủy khuất.

"..." Càng lúc càng thấy sai sai - Thái Miên Miên nghĩ, người đàn ông lạnh lùng, thâm trầm ngày nào sao bây giờ giờ giọng ra là đều mang hơi thở lưu manh, hoa hoa công tử, mỗi câu mỗi chữ đều treu ghẹo người ta vậy? Chẳng lẽ anh uống nhầm thuốc? Cô mới không quen giọng điệu này a.

" Là ba mẹ sắp về, báo với chúng ta trước một tiếng để chuẩn bị." Anh cười cười vừa nói vào điện thoại, nào biết khi nghe đến việc Triệu ba ba và Triệu ma ma sắp về, trái tim mấy ngày được an bình của cô liền không nhịn được cảm thấy chua xót, là thực sự chỉ đồ cô đóng một vở kịch vợ chồng ân ái cho hai người họ thấy, sau đó đợi họ rời đi rồi sẽ lại trở về bộ dáng lạnh lùng sao.

" Ừm em biết rồi." Cô ừ ừ đáp lại.

" Tiểu Miên em không khỏe sao? Nghỉ ngơi mới có một tuần, nếu cảm thấy không ổn thì về đi, anh đến đón em." Giọng nói đầu dây bên kia liền lộ ra chút sốt ruột, biết vậy anh đã cương quyết bắt cô nghỉ thêm rồi. Không biết chừng nào cô mới chịu trở về đây?

" Em không sao. Còn nhạc chuông điện thoại của em từ lúc nào đã thành như vậy rồi?" Chắc chắn là chồng cũ của cô lại giờ trò gì rồi.

" Là gì?" Anh giả vờ không biết nói lại.

" Không biết thật sự? Vậy không có chuyện gì nữa em cúp máy đây." Nói đoạn không đợi anh nói thêm lời nào cô đã vội tắt, bởi vì cô nghe được bên đầu dây bên kia có tiếng nói của Lý Dục Dao.

----Phân cách tuyến rối loạn đây thủ đoạn----

Bên đầu dây bên kia đã vội tắt, Triệu Kỳ Tân vừa tức mình vừa hụt hẫng, nếu cô có ngay tại đây thật muốn đánh vào mông cô vài cái vì cái tội anh còn chưa có nói xong đã vội tắt này, trong lòng lại có chút cảm giác khoái trá không nói nên lời, vẫn là sáng nghe thấy giọng nói của cô tâm tình sẽ dễ dàng tốt lên được, bây giờ thì mối quan hệ họ đã cải thiện được không ít, nhưng mà làm sao lại có thể đưa cô trở về nhà đây. Nhớ đến bên kia Đại Lực từng cho lời khuyên. " Chỉ cần 'ăn' được, sau đó phát huy công phu 'địu dàng, đeo bám, chăm sóc' triền miên dai dẳng không sớm thì muộn đại tẩu cũng sẽ về thôi."

" A Kỳ!!!" Lý Dục Dao đầu dây bên kia đã gọi đến lần thứ ba rồi, ban đầu là cô ta gọi đến cho anh trước, sau đó anh lại bắt điện thoại khác, mặc dù không nghe hoàn chỉnh đoạn đối thoại nhưng bản thân cô ta cũng biết đó là Thái Miên Miên, nghe thấy giọng điệu không đứng đắn của anh, còn có một tiếng 'Bảo bối' như là kim châm vào lòng cô ta, trong đầu trăm phương ngàn kế nảy ra, nhưng mà làm sao có thể để phản ứng tình huống này chỉ còn của mình cô được đây. Có chết Lý Dục Dao cũng không muốn thừa nhận rằng, người đàn ông này đã yêu một người phụ nữ khác.

Mà bên kia, nghe thấy tiếng gọi của cô ta, Triệu Kỳ Tân liền lộ ra thần sắc không kiên nhẫn. Thực ra, thuở nhỏ anh là một người rất khó gần, bản tính không khác gì cha mình lắm, suốt ngày lầm lũi lì lợm, được huấn luyện công phu để trở thành một ám vệ của đại gia tộc. Trong trường ngoài về ngoài dễ nhìn, anh hầu như không có người bạn nào cho đến khi quen biết với Lý Dục Dao, cô ta người bạn đầu tiên của anh, nên anh đã từng trân trọng tình cảm bạn bè tốt đẹp đó. Điều này dẫn đến, khiến cho nhiều người hiểu lầm là anh yêu cô gái này và chính cô ta từng nghĩ như vậy. Nhưng tất cả đều đã chấm dứt kể từ lần đó... cảm giác thất vọng vẫn còn đọng đến bây giờ. " Sao cô lại gọi cho tôi?"

" A Kỳ... cho em xin lỗi được không? Em trở về rồi, không đi nữa. Chúng ta trở về như trước kia đi?" Bên kia Lý Dục Dao đã giả vờ lên tiếng khóc nức, chuyện năm đó không nhiều người biết, huống hồ cô ta biết rõ Triệu Kỳ Tân cũng không hiểu rõ sự tình mà đem chuyện đó đi rêu rao, cho nên mặc kệ anh có tha thứ cho cô ta không và mặc kệ anh biết được bao nhiêu, cô ta vẫn muốn đeo bám cho đến cùng mới được.

Mà chuyện năm đó, nếu người ngoài nhìn vào đều sẽ nghĩ rằng, là do Triệu ba ba và Triệu ma ma chèn ép cô ta, bởi vì năm đó, hai người đã từng gặp cô ta không ít hơn một lần và lần nào sau khi họ đi cô ta cũng ra về mình chịu uất ức, sau đó thì bản thân lại mất tích không dấu vết...

Khóc, anh cũng không còn là cậu thiếu niên dễ tin người năm đó, nếu không phải vì một tia để ý của Hoắc tổng bên kia thì sợ bản thân không chỉ bị trầy trụa mà không biết có thể bảo toàn tính mạng được không nữa. " Chúng ta không còn có gì để nói với nhau!!!"

" Khoan A Kỳ, em cầu xin anh, gặp nhau một lần được không. Thứ năm tuần này 4h chiều, tại Khải Lục. Một lần thôi, em sẽ rời đi. Em thề!" Cô ta nức nở van xin, chuyện năm đó, cô ta còn không nghĩ đến thực ra Triệu Kỳ Tân đã sớm biết rồi, đến bây giờ có làm chuyện gì cũng sẽ vô vọng thôi.

"Được." Anh thống khoái đồng ý. Có một số người cần phải nói chuyện đằng hoàng rồi tính toán một lần nữa.

Một nụ cười lóe lên trên môi Lý Dược Dao, vừa ngắt điện thoại của Triệu Kỳ Tân, cô ta liền nhấn một dãy số khác. Chuyện mà cô ta đã muốn làm thì không thể không làm được, dù rằng không thể ngay lập tức thu phục được người đàn ông Triệu Kỳ Tân này, nhưng khả năng giải quyết người phụ nữ của anh ta vẫn có thể. Thái Miên Miên a Thái Miên Miên, để cô ta sắp xếp cho cô một chuyện tình cờ mới được a.

"Thái Miên Miên, cô muốn tin chuyện tôi nói hay không thì tùy. Chỉ cần đứng 4h thứ năm tại Khải Lục, tôi sẽ chứng minh điều tôi nói là sự thật."

Lại nhanh tay nhấn tin còn lại cho Ngô Hàm, ai, nói ra còn phải nên bồi đáp cho người đàn ông này vậy. Nếu không phải vì mục đích theo dõi Triệu Kỳ Tân, phát hiện được nhà của Thái Miên Miên và vô tình bắt gặp cảnh Triệu Kỳ Tân đánh anh ta thì cô ta cũng không biết đến người đàn ông này. Đã như vậy thì không bằng tương kế tựu kế thêm anh ta vào kế hoạch.

"Tôi biết anh, nhưng anh không cần biết tôi là ai. Muốn Thái Miên Miên thuộc về mình thì ngày kia 4h đón gặp cô ấy tại Khải Lục. Không đến hối tiếc cũng muộn." Cái cô ta đưa ra chỉ là một cơ hội, nếu anh ta thông minh chắc chắn sẽ biết tận dụng cơ hội này.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Híp mắt, Ngô Hàm nhìn tin nhắn của một người vô danh gửi đến trong bụng không khỏi có chút kinh ngạc, nhìn vào nội dung tin nhắn người kia gửi lại, cô ta chắc chắn biết rõ chuyện anh và Thái Miên Miên thì mới báo tin như vậy. Ngày kia sao? Nhớ không lầm anh ta cũng không có chuyện gì, trong đầu nảy ra tia tính toán, chỉ cần có thể gặp gỡ cô ở ngoài, chỉ bằng chút thủ đoạn anh ta không tin không thể lừa được cô vào bẫy.

Sờ vết thương bên chân mảy bên trái, là do bị Triệu Kỳ Tân ném điện thoại vào mặt, người đàn ông này đúng là có vẻ ngoài lịch lãm phong độ, rộng lượng hào nhoáng, nhưng kì thực bên trong chính là một kẻ có chút thủ đoạn để lừa gạt tình cảm người khác. Lần đó bị Triệu Kỳ Tân cảnh cáo như vậy, lòng tự tôn đàn ông của anh ta bị chà đạp, có thù tất báo, nếu bây giờ mà buông tay, anh ta không cam tâm. Huống hồ, mỹ nữ cực phẩm như vậy là lần đầu tiên thấy qua, chỉ cần một lần tâm hoan đoạt ái thôi cũng khiến anh ta thỏa mãn.

Nghĩ đến tư vị ngon ngọt của cô lúc mê mang động tình dưới thân mình, Ngô Hàm nhin không được nóng rất, cơ thể liền sinh ra chút phản ứng, như vậy liền nhấn tin 'Được' gửi lại.

Mấy ngày kế tiếp dường như sóng yên gió lặng, nhưng trong lòng những người trong cuộc liệu rằng có thể yên bình được không?

Mất ngủ, Thái Miên Miên thất thần nhìn lên trần, bàn tay đặt áp sát lên ngực, cảm thấy nhịp tim đập nhịp nhàng trong lồng ngực. Những ngày qua, anh vẫn thường xuyên đến đây, nhưng lần nào cô cũng từ chối để anh vào nhà, hoặc là đẩy anh đi, cô không muốn tiếp nhận bất kì dao động nào nữa. Ngày cô để lại giấy li hôn và rời đi, không phải là cô đột nhiên xúc động mới làm như vậy, cũng không do sự xuất hiện của Lý Dược Dao. Chỉ là cô nghĩ, một mối quan hệ vợ chồng chỉ được bề ngoài như vậy, liệu rằng có thể đi đến cuối đời hay không? Hơn nữa, bằng mối quan hệ giữa hai nhà, anh sẽ không tùy tiện li hôn với cô, càng không vì vậy mà thay đổi bản thân. Cho nên cô quyết định ra đi là vì cần một khoảng trống cho mình cũng là cho anh để suy nghĩ về mối quan hệ này, hay nói đúng hơn, cô muốn chấm dứt ảo tưởng bản thân về thứ tình yêu mà cô không cho là có thật kia.

Chỉ có anh hiện tại lại xuất hiện thay đổi như vậy, anh ôn nhu với cô, có lúc ngả nón có lúc yêu chiều cô, lại biết chăm sóc cho cô khi cô rơi vào khó khăn túng quẫn, đối với một người đàn ông có tiền có quyền, bị chính người vợ của mình ném lại thư li hôn như vứt bỏ, anh không nhất thiết phải làm như vậy. Nếu như Lý Dược Dao nói, vậy là gì anh cần cô sắm vai vợ chồng ân ái, diễn một vở kịch, cô không nghĩ anh lại sẽ làm điều đó, với tính cách của anh, chỉ một chuyện gì đã dứt khoát thì anh nhất định sẽ mạnh mẽ tuyên bố như vậy. Thế thì lí do gì anh lại đột nhiên thay đổi thái độ với cô?

Còn về phần Lý Dược Dao, anh trước mặt cô không hề nhắc gì đến cô ta, vậy là không hề quan tâm tới cô ta, hay là không muốn để cô biết được tất cả chỉ là một vở kịch? Bàn tay lặng lẽ nắm chặt lại, nếu ngày mai có thể biết rõ hết tất cả mọi chuyện, thì dù có được kết quả gì, cô cũng muốn đánh cược một lần. Liệu người đàn ông những ngày qua đối xử tốt với cô là vì mục đích gì?

Mấy ngày nay cô ấy luôn lơ anh đi, gọi điện thoại cũng không bắt máy, đến tận nơi thì cô ấy không mở cửa cho vào, không phải lúc trước còn đang tốt đẹp sao? Sao lại thành như vậy rồi? Nghĩ đến cái sập cửa quyết tuyệt của cô, nhìn gương mặt lạnh lùng không chút biểu tình của cô, nháy mắt Triệu Kỳ Tân không vui nổi, nghe Tiểu Nhã báo lại, mấy ngày qua dường như cô cũng ăn ngủ không ngon, thường xuyên ngủ rất muộn, lại thức sớm, mỗi ngày chỉ ăn uống qua loa cho có lệ, mặt mũi thì nằm trên giường không ngủ mà thờ người, trên mặt liền dễ dàng xuất hiện quầng thâm, làm chuyện gì cũng không chú ý. Có phải chăng là đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết hay không?

Không được, ngày mai anh phải đến gặp mặt hỏi trực tiếp cô mới được, cô khóa cửa, anh mở cửa, cô dám sập cửa, anh sẽ đá cửa xông vào, anh không thích cô cứ làm làm lì lì coi mình như không khí như vậy được. Anh là chồng của cô mà, vợ chồng làm chuyện gì cũng phải đồng lòng, nếu ngày mai cô còn cứng rắn với anh nữa, anh sẽ trừng phạt cô cho mà coi. Nhưng mà nếu thấy đôi mắt thâm quầng của cô, nhìn bộ dáng mệt mỏi của cô, chắc là anh sẽ không tức giận nổi. Nếu trước đây anh biết vợ nhỏ của anh bị anh gẻ lạnh rồi ra đi như vậy, anh liền ôn nhu với cô, chăm sóc cô, chứ không phải bây giờ nằm đây suy nghĩ viễn vông. Nghĩ đến không biết giờ này cô ngủ chưa, vẫn là không nhin được gửi tin nhắn đến hỏi thăm. "Bảo bối, em ngủ chưa? Ngủ sớm đi, đừng thức khuya nữa."

"Grừ..." Thái Miên sờ tay lấy cái điện thoại trên đầu nằm, giờ này còn có ai nhắn tin cho cô? Lại là anh... nhìn thấy mấy dòng chữ ngắn ngủi của anh, không hiểu sao cô vừa cảm thấy vui vẻ lại vừa cảm thấy chua xót. Biết đây là thực sự anh nghĩ đến cô hay chỉ là một chút hư tình giả ý.

---- Phân cách tuyến gần hết truyện ----

Nhìn đồng hồ, gần 4h rồi, sắp xếp lại mọi công việc đang làm, mọi thứ đều đã xong xuôi, Thái Miên Miên liền lấy lí do có việc gấp liền nộp những bài báo cáo đã làm xong của mình cho Liễu Thúy Phiên, cô ta cũng không soi mói được gì, liền bực bội, nhưng vẫn cho về trước.

Trong lòng cô không ngừng lo lắng, liệu Lý Dược Dao muốn cho mình thấy cái gì đây? Bước ra khỏi công ty, nhìn dòng xe cộ lưu thông trên đường, cô vừa định bắt một chiếc taxi để đi đến Lục Khải, thì đột nhiên nghe tiếng kèn xe, 'Tin tin' vang lên sau lưng. Quay lại mới thấy hóa ra chính là Ngô Hàm. Trong ấn tượng của cô về giám đốc này, anh ta cũng là một người ôn nhu và hay giúp đỡ người khác, lần trước không phải là anh còn giúp tiền cô một đoạn từ công ty về nhà đó sao. Cho nên vừa thấy anh ta, cô cũng không thể không chào một tiếng. "Giám đốc."

"Em đang định đi đâu sao? Giờ này cũng chưa đến giờ ra về." Anh ta chính là đứng ở đây ôm cây đợi thỏ, quả nhiên đứng giờ liền thấy cô.

"Em có một chút chuyện cần về trước."

"Vậy à, đi đâu? Anh cũng đang rảnh, có thể làm tài xế chở em đi một đoạn." Không phải là đến Lục Khải sao? Ban đầu định sẽ đến đó đợi cô nhưng nghĩ đến trùng hợp như vậy sẽ không mấy tự nhiên, không bằng cứ lấy lí do chở cô đến đó luôn, không phải tốt hơn sao.

"Vậy làm phiền giám đốc. Có thể chở em đến Lục Khải không?" Nhìn nhìn dòng xe cộ, sợ là sắp đến giờ mà không bắt được taxi đến đó không phải sẽ trễ sao? Đều tại Liễu Thúy Phiên lúc này kéo dài thời gian của cô, bây giờ có người chịu chở, người đó lại là cấp trên, cô cũng không tiện từ chối.

"Được. Lên xe đi."

15 phút sau...

Lục Khải là một trung tâm mua sắm tích hợp có khu ăn uống mua sắm nằm chệch về phía tây của tâm thành phố. Hiện tại bây giờ là lúc tan tầm cho nên người đến người đi đều ra vào tấp nập, hôm nay Lý Dược Dao là hẹn Triệu Kỳ Tân là tại tầng 2 của khu ăn uống, giữa tầng hai và tầng 1 đều có thể nhìn thấy lẫn nhau, cho nên cô ta sắp đặt vị trí của Thái Miên Miên là nằm ở góc chệch vị trí của mình.

Thấy cô đã đến, cô ta hơi nâng môi cười, lại nhìn được người đàn ông đi phía sau cô, quả nhiên là Ngô Hàm, vậy là coi như đi được hơn nửa dự tính của cô ta rồi, bây giờ chỉ cần diễn xong vở kịch, không cần biết Triệu Kỳ Tân có muốn hay không? Chỉ cần Ngô Hàm thông minh một chút liền dễ dàng đem chuyện cô ta suy tính gần đến thành công.

Một chốc sau, Triệu Kỳ Tân liền đến, cô ta nhìn anh, trong lòng không khỏi sinh ra một tia ham muốn, người đàn ông này càng lúc càng tỏa ra sự cuốn hút, đây là lần đầu tiên cô ta gặp mặt anh sau gần ấy năm, càng lúc anh càng trở nên thành thực và chắc chắn. Quả thực, không hổ là người đàn ông mà cô ta ham muốn, chỉ cần có được anh ta, cô sẽ trở thành người phụ nữ được mọi người ngưỡng mộ.

Mà trong lúc đó, Triệu Kỳ Tân cũng âm thầm đánh giá lại, nhiều năm như vậy, người phụ nữ trước mắt anh này dường như không còn chút gì của sự ngây thơ hồn nhiên trong kí ức, nhắc đến kí ức, anh lại cười lạnh, sợ là một phần trong sáng đó của cô ta cũng chỉ là giả tạo.

"Cô tìm tôi có chuyện gì?" Anh ngồi xuống ghế trước mắt cô ta, không hề biết vị trí này làm cho Thái Miên Miên dưới tầng không nhìn thấy được biểu tình của anh là gì.

"Em... chỉ là muốn ôn lại một chút chuyện cũ với anh thôi. Nhiều năm như vậy, anh sống như thế nào?" Cô ta vừa nhìn thấy anh liền nước mắt lưng tròng, nhưng lại giả vờ cố nén lại.

"Chuyện cũ? Cô còn dám nhắc tới? Tôi biết hết rồi." Năm đó, chính cô ta hẹn anh sau giờ học ở lại trường, còn có sau đó đợi mãi không thấy tới, thì ra là hẹn anh sau đó để đám người của A Khả đến, còn có đám đàn em xuất hiện, lí do gì chứ, còn dám đặt điều nói là cô ta đã bị đám người đó bắt đi, yêu cầu anh phải khoanh tay chịu trói mới thả ra. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy người bạn mà mình tin tưởng lại chính miệng nói với tên A Khả kia, rằng không quan tâm đến sống chết của mình. Thất vọng...

"A Kỳ... em sai rồi, anh tha lỗi cho em được không?" Không thể nói Lý Dược Dao này lớn lên cũng rất xinh đẹp, trong trường thành lộ ra quyền rũ, bây giờ e lệ khóc như vậy liền thu hút không ít ánh mắt nhìn đến, nhìn bộ dáng đáng thương như vậy, đám đàn ông liền sinh ra cảm giác nâng niu.

Chỉ đáng tiếc đó không có Triệu Kỳ Tân. "Tha lỗi? Tôi không tính toán thù cũ đã là rộng lượng lắm rồi. Đừng tìm tôi nữa." Nói đoạn anh vừa định đứng lên rồi đi, cô ta liền nắm lấy tay anh níu lại.

Nhìn ở góc của Thái Miên Miên nhìn đến, không thấy được bàn tay đang nắm lấy tay anh của cô ta, chỉ thấy anh và cô ta đứng lên, sau đó... thân thể anh liền chồm về phía trước cùng cô ta hôn lấy.

Nháy mắt đó, Thái Miên Miên liền cảm thấy có gì đó vỡ vụn trong lòng, không dám nhìn thêm mà cúi đầu dời đi. Sau đó không để ý đến Ngô Hàm đang ngồi bên cạnh, đang giả vờ ngạc nhiên. "Đó không phải Triệu tổng sao? Sao lại trước mặt nhiều người như vậy hôn cô gái kia..." Liền mang theo túi xách quay mặt rời đi.

Trong thâm tâm, Thái Miên Miên luôn cố gắng tự nhủ nói với bản thân mình, tin tưởng anh, nhưng bản thân cô lại không thấy không thể tin tưởng được.

Có thể đó chỉ là do một mình Lý Dược Dao tự biến tự diễn, nhưng mà với thân thủ của anh hoàn toàn có thể tránh được nhưng anh không tránh. Điều đó không phải là nói rằng anh vốn không cần tránh đó sao?

Kỳ thật, đúng là anh có thể tránh được, nhưng một giây cuối cùng, anh nhìn thấy có một bóng dáng y hệt cô đang xoay mặt bước đi, cho nên mới thất thần mà bị Lý Dược Dao lợi dụng, ngay sau đó anh liền đẩy cô ta ra rồi. Khi nhìn lại chỗ đó đã không còn người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9

Đến người phụ nữ của anh cũng dám động??? Lần trước cho cậu ta một đám là đã quá nương tay rồi. “Giải quyết cậu ta đi.” Triệu Kỳ Tân híp đôi mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, nhỏ giọng nói với Tiểu Nhã và Đại Lực đang đứng trong bóng tối, hai bóng dáng hiện ra ngoài ánh sáng, lóe lên rồi biến mất đem theo Ngô Hàm đã bị đánh ngất rồi đi.

Còn cái cô gái ngốc này nữa, Triệu Kỳ Tân tràn đầy tức giận với con thỏ ngốc nghếch nho nhỏ trong ngực mình này, có phải từ nhỏ đều được bảo vệ quá tốt hay không mà không hề đề phòng đàn ông như vậy, nếu hôm nay anh không xuất hiện thì có phải cô đã... Nhớ đến giấc mơ chết tiết ấy thì trong cô hòng anh lại đầy vị chua, lồng ngực phập phồng một loại cảm xúc ngồn ngồn khó tả. Anh ôm cô nửa nằm nửa ngồi lên giường, đang suy nghĩ xem có nên thay bộ đồ đã tràn ngập mùi rượu của cô ra không, thì...

Đột nhiên tay áo anh bị nắm lại, cô lầm bầm. “Anh trai trẻ... hức... anh thật giống... ừc... chồng cũ của tôi...” Đôi mắt trong trẻo của cô đáng thương nhìn anh, bây giờ Thái Miên Miên đã say xin đến chín phần, nhưng vẫn còn duy trì được chút hơi sức, lơ mơ thấy được gương mặt anh tuần trước mắt, cảm giác vô cùng thân thuộc, đầu hơi men đã làm ánh mắt của cô nhòe đi, mà sự sáng suốt cũng chìm trong u mê.

Bàn tay trắng nõn thon dài như búp sen giờ lên xoa xoa gò má cương nghị, sau đó vòng tay qua cổ anh, từ trên giường quỳ lên cho đối ngang mặt với anh, dán toàn bộ cơ thể mềm mại lên người đàn ông trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo dần dần tiến gần đến gương mặt anh. Cô đang làm gì vậy??? Anh giống như bị ngạc nhiên đến sững sờ, đôi mắt bị khóa trụ bởi ánh mắt mê li và sâu thẳm như chứa cả vũ trụ của cô, lặng lẽ nhìn và cảm nhận ánh môi đỏ mọng của cô như một thứ thức ăn ngon miệng cứ như vậy chậm chậm rồi bất chợt dán lên vành tai của anh, sau đó chậm chạp mút lấy, ngậy ngào liếm láp đem hàm răng nhỏ nhô ra nhấm nháp lấy sườn tai, cẩn nhẹ để lại những dấu răng hồng nhạt, cái lưỡi hồng hào cũng tham gia vào cuộc chiến tàn sát vành tai.

Sau 30 giây đầu bị hành vi của cô làm cho kinh ngạc, tiếp theo anh lại không ngờ rằng kỹ thuật có chút vụn vè này của cô lại có thể đánh động đến anh, yết hầu hơi dao động, cơ thể bắt đầu nóng lên, hơi thở ồ ồ đồng thời ma sát với gáy cô, bàn tay thô to vô ý thức đỡ phía sau cô tiếp ứng cơ thể đang nhô cao và mạnh động kia. Nhưng mà cô gái nhỏ lại không biết, càng cố gắng dẫn lửa thiêu thân, động tác hết từ bên này lại dời đến bên kia.

Ngoạn đã, cô dời lực chú ý đến khuôn mặt của người đàn ông đang bắt đầu xuất hiện một vài tia lửa ần ần, thấy anh bất động, Thái Miên Miên ngược lại cười rất vui vẻ. “Hi hi... kì thật... hức hức... anh rất giống... chồng cũ của tôi đó... hức~~~~.” rồi đột ngột dán vài nụ hôn như chuồn chuồn nước lên môi anh, sau đó rất thích chí liếm liếm môi căng mọng, ánh mắt nhìn anh như biết nói câu trêu đùa. “Khẩu vị không tệ...” Nhưng chưa kịp nói ra thì thân thể mềm nhũn vốn bị một bàn tay to nắm lấy, bất ngờ siết chặt, bàn tay còn lại chế trụ gáy cô, bạc môi mỏng lạnh lẽo cường hãn áp lên cái miệng nhỏ nhắn đang hết làm loạn chỗ này đến làm loạn chỗ khác kia, cuồng loạn xâm chiếm.

Một phút trước cô còn là chủ động, bây giờ cô trở thành bị động, Triệu Kỳ Tân vốn hôn tốt hơn cô nhiều, vừa bắt kịp được ngon ngọt trên miệng kia, động tác liền gấp gấp tham lam mút lấy, không phải là cưỡng ngạnh mút lấy, xen lẫn có vài mùi vị trừng phạt, có chút hung hăng lại có chút dịu dàng nhấm nháp. “Ừm.” Thái Miên Miên bị kèm cặp muốn đẩy anh ra nhưng toàn thân lại vô lực, khiến cô bất lực rên rỉ. Đôi cánh môi mỏng chôn chặt lấy hai phiến hồng đầy dụ dỗ kia, lại vừa trúc trắc thường thức vị ngọt, mới đó buông tha cho cô một ngụm hơi thở, liền sau đem cái lưỡi trơn dài của mình khuấy đảo trong khoang miệng, tìm đến vật hồng hào tròn trịa kia, bắt lấy, lúc đầu chỉ là chạm nhẹ để khơi gợi xúc cảm, tư vị ma sát ngày càng tăng cao cho đến khi chúng quấn lấy nhau, làm loạn trong miệng. Ném trọn vị ngon ngọt rất lâu sau, anh mới buông cô ra coi như trừng phạt xong, lửa nóng trong người cũng vì nụ hôn này nâng lên gấp bội.

Bị cưỡng hôn, mặt của Thái Miên Miên đỏ lên, vốn rượu đã sớm nhuộm hồng đôi gò má, thì giờ này cả khuôn mặt đều đỏ ửng như mặt trời buổi sớm, sóng mắt cô vẫn đục toát lên nồng đậm ướt át, vô lực dán trước ngực anh thờ hi hực, từ cánh môi căng mọng phấn nộn bật ra từng đợt khí nóng gấp rút, cả cơ thể vô lực dán lên người anh giống như chỉ cần anh buông tay ra, cơ thể cô sẽ ngã nhào lên mặt đá lại lẻo lết sàn. Lấy lại được chút hơi sức cô gái nhỏ lại ngẩng đầu nhìn anh, có chút giận dỗi nói. “Anh cướp mất nụ hôn đầu... của tôi... đáng ghét... hức...~~~~” Ngập ngừng một chút, Thái Miên Miên buồn ni non như vừa trách vừa hận, lại vừa đáng yêu. “... không sao, chồng cũ đáng ghét cũng không thêm hôn tôi... ừc... có anh hôn cũng được... hức.”

Chết tiết!!! Rõ ràng, cô ấy giờ giọng ra, một tiếng cũng nói về anh, hai chữ cũng nói đến anh, vậy mà anh lại không cảm thấy vui, vừa có chút đau lòng, tim có cảm giác như châm đâm vào, khó chịu mà bức bách. Hình như người chồng như anh chưa cho cô được thứ gì, cô không đòi hỏi anh, không có nghĩa là cô không cần, thứ cô cần cũng chỉ là một chút nhu tình. Vậy mà anh cũng keo kiệt với cô. Người trong ngực túi thân, dựa đầu lên vai anh. “Thôi nào, ngủ đi, mai thức dậy anh sẽ lại làm ông xã tốt của em được không?” Triệu Kỳ Tân có chút khó chịu, dùng giọng dỗ ngọt, xoa xoa gò má hồng hồng của cô. Cô gái nhỏ này cũng sẽ đau lòng? Anh cứ nghĩ những gì mà anh làm những ngày qua đã đủ động được đến cô, sao đột nhiên lại đi uống rượu đến say xin thế này.

Bản tính say rượu làm loạn của Thái Miên Miên ngay lúc này đột phá vòng vây, mạnh dạn phát huy. "... chồng cũ thật đáng ghét... đáng ghét... giả vờ quan tâm... ừm... tem của tôi... hức... anh ta còn chưa xé..." Hừ hừ, cô gín giữ vì chồng cũ đôi lại là lạnh nhạt, một tấm lưng, danh nghĩa là vợ nhưng hữu danh vô thực, anh cố gắng dịu dàng với cô lại là vì người phụ nữ khác, hức, anh bỏ cô rồi. Thứ này cần để làm gì!!! Cô say rượu làm loạn cũng được, phóng túng 1 đêm cũng được, người đàn ông đáng ghét đó cô không muốn nghĩ đến nữa. Cọ cọ khuôn mặt non mịn vào gò má cương nghị của anh, sau đó vừa dụ dỗ vừa lấy lòng anh. "Anh... anh có thể... hức hức... giúp tôi không??? Hức..." Mỗi anh đào lại một lần nữa không tự nhiên, không kinh nghiệm, nhưng yêu kiều, mềm mại, dán lên môi anh, cánh tay thon dài vòng qua phía sau anh, chậm chạp hôn lấy, đúng hơn là ấn ấn vài lần lên môi anh. Đối với sự nhiệt tình pha chút non nớt chưa hiểu sự đời của cô, lại là một nụ hôn bá đạo của người đàn ông.

Lần này anh bị trêu chọc không ít, hôm nay cô đã chăm lừ, Triệu Kỳ Tân có ngu ngốc cũng không buông tha cho cô. Trong lòng lại gào lên, cô gái ngốc này học đâu ra chiêu trò trêu học đàn ông như vậy, lừa dục bị cô khắp khềnh khơi gọi đã bộc phát đến không thể dập được nữa. "Được Thái Miên Miên là em tự gây nghiệt." Hôm nay không mạnh tay với cô, anh không phải là Triệu Kỳ Tân.

Giọng nói này thật quen thuộc, cô ngốc say rượu mơ hồ ngẫm nghĩ, chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên trống rỗng, bản thân đã bị xoay chuyển, lúc đầu là cả lồng ngực cô áp lên người đàn ông này, dùng cơ thể mềm mại ma sát với anh, giây sau anh liền lật người cô lại, cả người vẫn như của quý trên giường, nhưng lưng lại dán chặt vào lồng ngực rắn rỏi. Vốn sức lực để nhướng đến gần anh đã làm chân cô nhuyễn hoặc, lại bị anh ép hôn đến không còn chút khí lực, anh đành đặt bàn tay to thô ráp trước cái bụng của cô vừa dao động lên xuống vừa đỡ cơ thể chực chờ sắp ngã, sau đó nó vạch đường mép áo vào trong chạm đến da thịt trắng hồng mịn màng, môi mỏng gặm lấy vành tai cô khẽ cắn một ngụm. "Em không thể thoát."

Môi miệng bắt đầu màn dạo đầu một cách nhẹ nhàng mà tinh tế, dây buộc tóc được nói ra, mái tóc đen dài thom tho pha lẫn mùi hương hoa huệ tây đặc trưng của cô xỏa ra, mặt anh chôn giữa mái tóc, lần lần hôn đến chân tóc rồi từ từ cuối xuống hạ những nụ hôn lên gáy trắng nõn, chậm rãi mà kích thích. Mỗi một điểm đi qua đều để lại một dấu dẫu tây đỏ nổi bật, hơi thở hâm hấp của anh phả lên cổ cô, cái lưỡi trơn tru của anh lướt chậm rãi trên gáy cô theo từng nụ hôn để lại trên da thịt có màu sắc bóng nộn. Ngay tại những điểm mẫn cảm lại càng tăng lên lực đạo mà trở thành gặm cắn, liếm láp. "Ừm..." khiến cơ thể cô run lên nhè nhẹ.

Cùng lúc đó, đôi bàn tay to cũng trở nên dao động, lực tay, mang theo cảm giác tê tê dại dại dò từ bụng sang hông, rồi lại trở về bụng là lướt qua da thịt, vuốt ve cái bụng bằng phẳng, chậm chậm chạy lên phía trên, phần bì mẫn cảm bị dụ dỗ, vồ vồ như có vô vàn tia lửa điện châm nóng cô. Rồi nó leo lỏi lên trên cao hơn, vốn đã khua lấn vào trong vạt áo cô, nó rất nhanh tìm thấy hai khối thịt mềm mại, chậm chạp sờ soạng chúng, ướm thử trong tay thứ nó đủ căng tròn ấy, cách lớp áo lót đột nhiên thít chặt lấy, khiến cô ngâm lên khe khẽ, sau đó tay anh đỡ đến bên dưới nó, nâng nó lên, dễ dàng tìm thấy móc khóa, chỉ cần một động tác lực nho nhỏ, áo lót ren màu đen ôm lấy hai khối đầy đặn bên trong đã bị mở ra, rơi xuống ga giường màu tím nhạt. Theo đó, được cởi bỏ trở ngại, hai con thỏ nhỏ tìm được tự do, thỏa thích khuếch đại, bật tung, bung tỏa, dao động lên xuống trong lớp áo thun mỏng màu lam sẫm. "Ừm...~" dòng điện rả rích tê dại mạnh mẽ truyền đến.

Bàn tay thô ráp kia càng cố tình vuốt ve bên dưới nhũ phách, cảm thụ độ mềm mại và xúc cảm của nó, mẫn mề khiến nụ hoa hồng nhạt căng lên cao đến quá khổ, chúng còn bị bóp chặt bày ra một hình thế đáng xấu hổ, đôi gò bị nắn đến chặt chội như muốn phá lớp áo vải bật ra ngoài, để lại hai dấu vết nhô lên cao thành hai viên ngọc tròn tròn như ẩn như hiện đầy khiêu khích.

Cơ thể cô là một loại độc dược trí mạng, mùi vị của phụ nữ căng tràn trên mỗi phần da thịt cô khiến anh mê mị, loại mong muốn được hòa cùng với cô khiến cho động tác của anh tàn bạo hơn bao giờ hết. Giờ phút này dường như anh hóa thành người đàn ông không nhìn rõ mặt trong cơn ác mộng của anh, cơ thể của cô là của anh, anh muốn trêu đùa nó, khiêu khích nó, xâm chiếm nó, bởi vì nó là của anh. Cúi đầu là có thể tận mắt hưởng thụ cảnh xuân lấp ló trước ngực cô, dường như một tay anh cũng không thể ôm trọn một bên gò căng mọng ấy, cảm giác nó nhộn nhạo trong tay anh, nụ hoa cọ qua cọ lại trong tay anh, trơn mềm đầy mê hoặc, độ đàn hồi và sự mềm mại của nó khiến anh muốn gặm lên, muốn thử sức xem thử vật đang bị tay anh tàn sát kia mê hoặc cỡ nào, cho nên anh ép buộc nó bày ra tư thế tà mị nhất, ám dục nhất, ngay khi cuối người nhìn thấy anh hạt đỉnh châu nhô ra kia, cảm xúc đầu tiên là anh muốn ngoạn chặt lấy nó. Nhưng chưa phải lúc này.

"Hừm..." Cô thờ gáp. Mềm mại và căng mọng cứ như vậy bị người ta đùa nghịch, người ta tàn sát, người ta nhào nặn, cô muốn thét lên nhưng vô lực. Thứ duy nhất còn giữ được tỉnh táo lúc này làm xúc cảm, Thái Miên Miên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, một thứ nóng rất to lớn đang tập kích một bên con thỏ nhỏ nhỏ của cô, nhộn nhạo phập phồng trong vạt áo của cô, hai bên mềm mại căng đầy cứ nghiêm nhiên bất lực trong sự vây khốn mặc cho nó bị bóp chặt đến sần khít trong cái thứ thô ráp ấy. Không rõ là thứ đó đang đùa vui hay là hành hạ cô, mà không nhanh không chậm hết ma sát rồi vãn về, bóp nghẹt khối cơ thể trước ngực. Cô mãnh liệt cảm nhận sự dao động của đôi thỏ nhỏ, hết nâng lên rồi hạ xuống, hết tí tê là lướt rồi lại mạnh mẽ nghiền chặt, mỗi lần thế thức cô lại bị cưỡng ép phải hít sâu và khi nó buông ra cô lại tìm thấy một lần hơi thở. Trong cái thứ kì dị ấy, cô bị điên đảo đến không còn hơi sức, tùy ý bị nó tàn sát trong tay.

Hơi ấm từ cái thứ đó cứ như đang truyền đến cơ thể cô khiến cô cũng nóng lên. Khó chịu và bức bách muốn chết, mặc dù cố gắng muốn tránh thoát, nhưng dị vật đang tàn sát trước ngực cô kia là một thứ ma quỷ, luật động không buông tha cho cô bất kỳ lúc nào, hai ngón tay vừa cọ ngược lên, mẫn mề con thỏ nhỏ lên cao, sau đó thoải mái mân mân. Một luồng tê tê dại dại truyền thẳng đến tim, một chút hơi sức phản kháng cũng không có. Chính lúc này thứ men rượu vốn làm người ta say kia ngược lại làm những thứ mê dại này rõ ràng nhất, cô không dám thoát mà cũng không thoát được, muốn tránh thứ hơi ấm gần gũi mà xa lạ kia, cô càng cố cựa quậy, thì dị vật lại một lần rồi lại một lần quần đảo. "A... dừng..." Rõ ràng là anh đang hành hạ cô. "À...a a..."

Đôi tuyệt phong mềm mại của cô là một loại ma vật khiến anh trêu đùa nó đến nghiện, nó bức bách anh tàn sát nhiều hơn nhiều hơn nữa. Chính bản thân anh cảm thấy được sự khoái cảm cùng niềm yêu thích nó, khiến anh không kiềm chế được mà gia tăng tốc độ.

Từng ấy chỉ là bắt đầu, bàn tay còn lại cũng không để yên mà di động, trượt dần dần xuống dưới, chậm rãi di động xuống dưới rốn, chỉ bằng một chút ít thời gian, thắt lưng cô đã bị kéo ra ném sang một bên, chiếc váy màu trắng ngà xếp nếp không có chỗ bám lại tụt xuống đầu gối làm lộ ra một cặp mông căng tròn, phình hồng và hai bắp chân thon dài, trắng nõn. Bàn tay to thô ráp mang theo lực đạo chậm chạp vuốt ve bắp chân dần dần đi ngược lên trên xuyên qua lớp vải ren của quần lót vừa nheo nheo mông cô khiến nó co dãn đàn hồi, vừa đùa nghịch vỗ về. "Anh... a..." Khi cô chưa kịp phản bác thì ngón tay thô ráp ấy lần mò xuống dưới, miết lấy hai bên mép bí ẩn, tìm thấy được một u cóc nho nhỏ. Nhấn nháp bên ngoài hoa huệ phối hợp tiết tấu với bàn tay phía trên đương nắm lấy nụ hoa vừa kéo vừa mân trong tay. "Ừm... a..."

Nơi này vẫn chưa ẩm ướt, anh thầm khen sự chịu đựng cô vợ nhỏ của anh rất tốt. Nhưng như vậy lại càng thử thách bản năng thú tính trong cơ thể anh.

Rồi đột nhiên anh kéo một tay cô lên để choàng qua hông anh, hai khối thịt hồng áp vào lòng anh, vì phản ứng nhanh chóng của anh mà kịch liệt dao động, như vỗ vào trước người anh, mang đến loại khoái cảm không nói thành lời. " Ừc..." Anh nuốt khan một ngụm, sau đó nâng mông cô lên để đặt lên đùi anh, dùng tốc độ nhanh nhất với lấy cả vạt của chính mình đã bị vứt ra đầu đó mà trói hai cánh tay cô lại với nhau, rồi nhanh chóng thoát hết quần áo của mình, chỉ còn lại vạt cản trở cuối cùng. Cơ thể trắng kiêu, mạnh mẽ của người đàn ông cứ như vậy tiếp xúc gần như trực tiếp dính lấy cơ thể non mịn của cô gái nhỏ, da liền da thịt liền thịt, tùy heo từng nhịp thở gấp gáp của cả hai mà, nụ hoa của nhau liên tục chạm qua chạm lại ma sát, lửa càng lúc càng nóng.

Người không chịu nổi trước tiên là Triệu Kỳ Tân, bàn tay thô to xoa xoa khuôn mặt tròn mịn của Thái Miên Miên, mê mẩn loại da thịt hồng phấn nộn, mịn màng, tí tê lướt qua, cổ xuống xương quai xanh. Rồi đột nhiên nâng mặt cô lên, cho ánh mắt chứa đầy ánh sáng mê li của cô chạm đến đôi mắt nhiễm đầy màu sắc tình dục của anh, nóng hừng hực, như muốn thiêu cháy cô, bàn tay che lại đôi mắt trong trẻo đầy sương mù của cô, ánh mắt nóng nảy dừng lại trên môi cô, cúi người hạ một nụ hôn nóng bỏng khiến cô phải thở dốc lên tục, tư vị của nụ hôn chậm rãi trôi xuống dưới, cổ bị anh ngoan một vết hồng, xương quai xanh đi qua bị hạ một dấu răng, cuối cùng dừng lại trên đôi gò phập phồng theo từng nhịp thở dốc, cách lớp vải ngoan lấy đỉnh châu hồng nhật, cô mê người như vậy khiến anh đói khát đến cực hạn.

" Ừm... dừng dừng..." Đột ngột như vậy, cơ thể cô ngã người ra sau, nhưng bàn tay thô to còn lại của anh đã sớm chế trụ cơ thể cô, khiến bản thân cô lại, Thái Miên Miên chỉ có thể nửa run người, nửa chịu đựng, cánh tay to phía sau nâng người cô lên, khiến cô miễn cưỡng ưỡng ngực ra trước, làm sâu thêm trong miệng anh nhụy hoa kiêu diễm. " Hức..." Cô nấc lên mang theo một tia yếu ớt cơ thể yếu đuối, âm thanh tà dục của môi và răng anh khiến cô sinh ra một loại mê dại, cơ thể dần dần mất không chế không những bị anh chi phối, còn vô ý thức nghênh hợp với loại kích thích phóng túng đầy cuồng dã này, mỗi lần anh nhào đến cắn nuốt cô lại tự động huy động thân thể lên tiếp ứng, cơ thể bị trêu đùa càng khó chịu vận vẹo, lắc lư, cặp mông yếu đuối càng ma sát theo động tác, vô tình châm lửa, đốt cháy thứ gì đó đang cứng rắn bên dưới.

Trong miệng anh, loại nụ hoa tiên diễm làm cho đại não anh oanh động, mang theo loại tham mê và cuồng đạo, cơ thể cô càng uốn éo, lại càng kích thích đầu lưỡi anh hoạt động, răng môi phối hợp ngoan lấy nhụy hoa, ngọt ngào và tê dại. Anh mê mẩn trước sự ngây ngọt của cô, sự ma mị của cô, sự cuồng dã và vô kiểm soát của cô. Trong cơ thể như tồn tại một con mãnh thú hung ác kêu gọi anh phải cắn nuốt cơ thể đó, xâm nhập cơ thể đó, thỏa thích phiêu miên trên cơ thể đó. Anh gầm lên.

Loại kích tình này thật là bá đạo, Thái Miên Miên bị anh càn quấy đến không chịu nổi. Cô bị che mắt không rõ cái thứ đang thay thế dị vật ban đầu là gì, nhưng so với sự càn rỡ vô phép tắc kia thì thứ này càng khó chịu hơn gấp trăm ngàn lần, mềm mại, nóng rẫy, cuồng nhiệt, phóng túng, cách lớp vải, cô rên lên theo bản năng, sinh ra một loại đói khát nguyên thủy. " Ừm..." - Cô uất ức ngâm nga. Cảm nhận sâu sắc thứ đó, nó chôn nụ hoa vào trong, như chôn theo sinh mạng của cô, nó cắn chặt lấy nụ hoa mướt sâu, tham lam gặm cắn lấy loại khoái hoạt ngon ngọt, cơ thể vô lực xui khiến cô tiếp hợp, rên lên như dụ dỗ, khiêu khích hành động càng lúc càng phóng túng. Mấy chốc cô rõ ràng cảm nhận được dường như có thứ gì đó đã bị tuột xuống, giống như tràn trệ, da thịt đã bị phanh phui trước ánh sáng, mặc dù bị che mắt nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt như thiêu đốt của anh đang di động trên cơ thể cô, hơi thở dồn dập đến kịch liệt.

Cúc áo trên chiếc áo thun vì luân động đã sớm bị mở ra gần hết, làm bại lộ một bờ vai trần trắng nõn, một bên thỏ ngọc bật ra ngoài cứ như vậy, lộ liễu và trần trụi run rẩy mà e ấp. Cô muốn rút tay về che chắn cái vật non mềm đó nhưng cả hai tay đều bị trói buộc, cô càng loay hoay hai khối thịt càng biến dạng theo động, khiến cho " Phục..." một cúc áo nữa vốn đã chẳng trụ được lâu vội vàng bung ra, bên thỏ trắng còn lại cũng như không chịu nổi chờ đợi mà nhảy vọt ra, khiêu gợi mông đùa trước đôi mắt nóng như lửa của người đàn ông, cả hai đều bị nhuộm hồng và vênh cao lên nhấp nhô theo từng nhịp thở gấp. " Dừng nhìn... a..." Nếu ánh mắt cô được thả tự do, vào lúc này hẳn cô sẽ đáng thương hể hể nhìn anh, ánh mắt nhiễm đầy mù sương và long lanh trong đó có sự sợ hãi, sự kích thích, sự ngon ngọt, sự ngây thơ, sự quyến rũ mà bất kì gã đàn ông nào cũng mê mẩn. Cô muốn che cơ thể non mịn bị người ta từng chút từng chút bị bại lộ này, như cô không có sức lực càng không thể làm gì được. Cô bất lực rồi!!!

Trong mắt anh, nó giống như một loại trần bảo mà hôm nay anh được tận mắt nhìn thấy hình thái mê người nhất của chúng, cô động tình mọi tế bào trên cơ thể cô đều nở rộ xuân sắc, cảm nhận được từng nhịp hơi thở nhẹ nhàng của cô, chúng rung rinh và hoạt động linh hoạt, chúng hồng nộn và ma mị, khiến anh tham lam đến không kìm chế được. Đôi thỏ ngọc đã bị cưỡng bức đến không chịu nổi mà lộ ra dưới mắt anh kia, phải chăng đã đồ lụng trong tay anh, khi chúng bị chà đạp đến mức biến dạng, giờ này trở về về ban đầu, nhưng sắc hồng vẫn chưa hề tàn đi, nụ hoa e ấp bị anh liếm láp đến bóng nộn, thủy phích, đẹp đẽ, mê hoặc, nguyên thủy và trong trẻo đến mức ép người ta phạm tội.

Tham muốn của bản thân dường như gào lên khi nhìn thấy bộ dáng đẹp đẽ dụ người này, nhìn hai bên con thỏ nhỏ cứ hào hển, huyền động và cong cong trong không khí như đang mời gọi kia, lí trí không kìm được bản năng, anh lại cúi người ngoan lấy nó. Lần này không có ngăn trở răng và môi cứ trực tiếp liếm mát nhụy hoa. " Ừm... a... dừng..." Kích tình trần trụi như thế, cơ thể cô khó chịu ưỡng cao, dao động, cong lên tạo thành một đường cung xinh đẹp, đỉnh nụ hoa hồng càng phấn khích chôn chặt trong miệng anh, hương thơm hoa huệ tây phảng phất trước chóp mũi anh, cơ thể run lên mỗi lần anh liếm láp, trêu chọc, sau cùng là mút lấy mút để cưỡng ép cắn nuốt loại hương vị thuần nhiên của phụ nữ. "... Ừm~~~~..." hơn nữa còn là hương vị mà anh yêu thích.

Cơ thể mềm nhũn hoàn toàn xụi lơ trong ngực anh, ánh mắt không còn tiêu cự, mặc cho anh chôn đầu trước ngực mình, mặc cho anh dời lực đạo từ bên này đến bên kia, mặc cho anh tham lam và càng quấy như thế nào. Bởi vì cô rõ ràng rồi, anh là Triệu Kỳ Tân, quen thuộc mà xa lạ như vậy. Trong biển sóng tình dạt dào như sóng dữ ập vào bờ cát, cô bật ra tiếng gọi khê. " Kỳ Tân... a..." Hô hấp dồn dập lồng ngực phập phồng và dao động đến không thể yên được.

Anh ngẩn đầu nhìn cô, không dục vọng, chỉ có nhu tình, thào mồi trói trên tay cô ra, nhẹ nhàng đặt cô nằm lên giường. Xoa xoa gò má cô, đầy ôn nhu nói. " Với anh, được không?" Anh chân thành nhìn cô, anh mê mẩn nhìn cô, say rượu loạn tính là cô, nhưng anh xấu xa lợi dụng như vậy cưỡng ép cô, là anh. Rõ ràng là cô nhận ra anh, nhưng bản thân lại cố chấp muốn cô thừa nhận. Thừa nhận người đàn ông duy nhất của cô chính là anh, cũng thừa nhận người phụ nữ riêng của anh chính là cô.

Mái tóc đen của cô dẹt trên ga giường một mảng màu tối, nổi bậc cơ thể trắng hồng, da thịt đã trần trụi từ lúc nào, chỉ còn lại quần lót bằng vải ren đen che đi nơi u cổ. Cô còn biết làm sao, bị chính người mình yêu gọi tình, bị chính người mình yêu đưa giỡn trong tay, trước mắt cô là người cô yêu, đối với mặt tình, sự cưỡng đoạt của anh cô chỉ còn biết gật đầu đồng ý, tận mắt nhìn thấy vật cần cuối cùng bị coi bỏ, cô lúng túng xoay mặt nhìn nơi khác, che mắt bản thân lại.

Đây là thực hay ảo, cô đang say, cho nên chỉ sợ thức giấc rồi, đây chỉ còn là một hồi mộng xuân, ánh mắt nhu tình kia không phải của cô, người đàn ông đó cũng sẽ không miễn cưỡng làm điều này với cô, anh vẫn sẽ lạnh nhạt với cô,...

Nâng hai chân cô lên choàng qua hông, để dị vật sớm đã căng cứng cọ xát hoa huyết của cô, rồi đột ngột đâm sâu vào. Đau đớn như xé nát cơ thể áp đến. "Á..." giọt nước mắt tràn khóe mi lăn dài rồi rơi xuống giường, cả cơ thể cô nhả lại một đường, hoa huyết ép chặt lấy dị vật to lớn, khiến anh găm lên khe khẽ.

Ngay lúc vụt qua thứ cản trở bên trong kia, anh đột nhiên hiểu được nhiều điều. "Miễn Miên, chịu một chút... chịu một chút..." Triệu Kỳ Tân dỗ dành, anh không ngờ lời nói ban đầu của cô lại là sự thật, cô lại vì anh mà giữ gìn đêm đầu tiên của mình. Cô gái ngốc!!! Nhưng đến hôm nay cũng vì sự kiên định của cô, sự cố chấp đến ngốc nghếch của cô anh lại cảm thấy may mắn.

Dị vật từ từ rút lui, nhưng vẫn cố chấp ở lại trong hoa huyết, phía trên anh lại luân phiên dao động trở lại, cơ thể non mịn với đôi thỏ ngọc vừa được buông thả không bao lâu giờ lại bị động vẩy hăm trong tay anh, bây giờ cả hai bên đều bị khuấy đảo, cọ nhiệt sờ soạn khắp mỗi điểm, nhiệt tình đến nóng bỏng, một tay nắm lấy thỏ ngọc, nâng nó lên cao, bóp chặt lấy nó khiến nụ hoa cao đến cực đại, bày ra một bộ dáng thích ý khiêu gọi, cái miệng tà ác lại một lần nữa ngoan lấy, lần này răng môi kéo lấy nụ hoa từ liếm mút chuyển thành gặm cắn, mãnh liệt đến phát ra âm thanh xấu xa nho nhỏ.

"Um ồm..." Cô rên rỉ. Anh lại chơi trò chơi này với cô.

Thỏa mãn một bên, bên còn lại bị thít chặt trong tay anh, chỉ còn lộ ra mỗi nụ hoa màu hồng nhạt, chờ anh thưởng thức. Bất thành linh, anh với tay bắt lấy một tay đang tự do của cô, ép nó dán lên con thỏ nhỏ của chính mình, bàn tay to lớn áp bên ngoài, cưỡng bức bàn tay nhỏ bên trong hoạt vị theo ý mình. Áp đặt và cưỡng ngạnh như vậy, cô bị cho loại hành động xa lạ này làm cho không thể kiểm soát được, thứ dán lên ngực kia không gì khác chính là tay cô, mềm mại trơn nhẵn, láng mịn, cô cảm nhận được loại dao động kích thích từ chính bàn tay mình truyền đến, cảm nhận được mỗi khi ngón tay và bàn tay len lỏi, bao trùm lấy nhụy hoa cô lại tự mình cảm nhận được sự tê dại, anh mặc nhiên làm vậy khiến cô chỉ thấy một trận miệng đắng lưỡi khô. Anh muốn cô phối hợp với anh? Cô uất ức nhìn anh, rồi liền phối hợp, bàn tay rút ra đổi vị trí cho bàn tay thô phía trên, nhỏ hơn nhiều so với tay anh, nắm chặt tay anh, học hỏi anh, dẫn đưa những ngón tay thon dài của anh vào miệng nhỏ của mình, môi miệng cẩn thận không nhanh không chậm mút lấy, cái lưỡi thỏ nhỏ nhô ra liếm láp, vừa hôn vừa lấp liếm, từ đầu ngón tay đến đốt tay, cả bàn tay, sau đó nâng niu nó áp lên trên mặt mình, để nó xoa xoa gò má của chính mình rồi cầm lấy nó, tự mình dẫn dụ nó trượt qua cổ qua xương quai xanh, đến trước thỏ nhỏ. Bàn thân để nó tự nhiên đặt lên con thỏ nhỏ của mình, hơi thở bắt đầu dồn dập, run rẩy huy động ngón tay thon dài vuốt ve nụ hoa khiến cô bật ra tiếng thở dốc, sau đó áp lấy tay anh, ngón tay hồng hồng trắng nõn điều khiển nó dần dần ma sát lấy thứ căng mọng của bản thân, hoạt động chậm hơn anh, mềm mại hơn anh, nhưng xúc cảm trên da thịt là thô ráp, cũng chính là của anh mang lại. Học anh cách vuốt ve, học anh cách tàn sát, học anh cách chinh phục con thỏ nhỏ như thế nào, cô bị chính mình làm cho tê tái, mê dại. Anh ép cô làm việc này, là anh bắt buộc cô phải nuông chiều bàn tay của anh, cho nên vừa vắn về một bên của mình, tận mắt nhìn thấy bản thân làm cho nó biến dạng, cô vừa nắm lấy bàn tay còn lại, cũng giống như bên đây di động, bản thân khiến nó vuốt ve đầu vai của chính mình, trượt xuống sau lưng, rồi vòng lên phía trên, bàn tay sờ soạn xung quanh nụ hoa thử độ đàn hồi rồi từ từ vuốt ve lên phía trên, nhẹ nhàng miết nhẹ nụ khiến bản thân bật lên tiếng rên nho nhỏ đầy phóng đảng. Sau đó cô ôm lấy hai tay anh, ép nó bóp chặt để nụ hoa phồng ra, rồi cùng một lúc, nâng cả hai bên thỏ trắng lên trước mắt anh, huy động bàn tay anh bóp chặt lấy nó cho nó nhỏ đầy kiêu hãnh, nụ hoa diễm tích, hồng u phôi ra, từ trên giường gián tiếp ôm lấy chúng nâng lên, ưỡng ngực, gấp gấp thở dồn dập, tạo ra một tư thế đẹp để đến đắm mị trong mắt anh, ánh mắt trong khiết không vắn tạp chất nhìn anh, ngộ nghệ bày ra bản mỹ vị chờ anh sắp đặt. Đây là khiêu khích trắng trợn. Anh hận chết về mặt ngây ngô đáng yêu này của cô.

Cuối người xuống ngoan lấy nụ hoa kia, bàn tay thô ráp bị cô bắt lấy càng ra sức hiển dân, cũng như đòi hỏi sự tham lam của anh, cùng anh dần sâu vào bề tình ngào ngạt. Hai bàn tay lại một lần đổi chỗ, bên ngoài bắt lấy cánh tay cô nhào nặng hai con thỏ nhỏ bên trong, mềm mại khiến cô ngâm nga. "A...~~~~ Um..." dị vật vừa đặt ngay hoa huyết cũng thúc sâu vào trong, vừa liếm láp phía trên, vừa luân phiên động thân phía dưới, ban đầu có chút đau đớn dần dần trở thành mê mê, tê tái, thỏa mãn...

Cả hai không rõ đêm nay đã có bao nhiêu lần, nhưng đến khi kết thúc họ đều thỏa mãn ngủ say.

Tác giả: Còn chương nữa. Ếm tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Trong lúc đó, tại một căn hộ khác nằm ngay phía trên căn hộ của Thái Miễn Miên, trong phòng không bật đèn, không gian tối đen như mực, trong bầu không khí có từng tiếng thở đều đặn, cũng như tiếng móng tay gõ vào bàn cọc cọc. Lý Dược Dao vừa chống đầu vừa suy nghĩ, không biết Thái Miễn Miên hiện tại như thế nào rồi, liệu đã bị Ngô Hàm nắm chưa? Không biết anh đã phát hiện chưa? Thật muốn nhìn thấy gương mặt của cô lúc thức dậy mà người nằm bên cạnh là anh ta mà không phải ai khác.

Nghĩ đến hôm nay bị anh nặng lời như vậy, cô ta không những không chán ghét mà còn cảm thấy vô cùng hứng thú, với một người đàn ông lạnh lùng đến

lúc anh ta bị bản thân thâm tâm rồi, trở thành người của mình, lúc đó mới có cảm giác thành tựu, chinh phục. Còn có, nếu biết được người phụ nữ mà anh ta đang đặt vào tầm nhắm kia qua đêm với một người đàn ông khác, không biết có cảm thấy thất vọng hay không.

Nghĩ đến Lý Dược Dao liền không nhịn được lại nhấn cho Ngô Hàm một tin. " Thái Miên Miên là người trong tay anh rồi chứ?" Nhấn xong cô ta ôm tâm tình chờ đợi để xem ngày mai mọi chuyện sẽ xảy ra như thế nào.

Mà đầu bên kia, trong khi Đại Lực còn chưa kịp xử lý Ngô Hàm, thì phát hiện điện thoại của anh ta run lên, lúc mở ra mới thấy tin nhắn kia, nhìn đến số điện thoại gửi tin đến kia. Là Lý Dược Dao???

Đại Lực và Tiểu Nhã nhìn nhau, một nụ cười đen tối cùng lúc nở ra trên gương mặt hai người.

" Có đem cái đó không?" - Đại Lực hỏi.

" Có." Nói đoạn Tiểu Nhã cười hề hề nói. " Cô ta ở ngay phía trên phòng của chị dâu đó."

" Hắc hắc..." Hai người liền đỡ Ngô Hàm lên xe, từ Triệu gia, chạy xe không bao lâu là đến được dưới căn chung cư của cô rồi.

Chưa đầy 15 phút sau, Đại Lực và Tiểu Nhã đã đứng trước cửa nhà cô ta. Lấy cây kẹp tóc ngoáy vào trong ổ khóa, chỉ nghe hai tiếng 'cách cách' nho nhỏ, cửa đã chậm chậm mở ra, hai người đi vào trong, bên trong tối đen như mực, nhưng đối với mấy ám vệ bọn họ đây mới là môi trường làm việc bình thường, đi một vòng đến phòng ngủ của cô ta. Nhẹ nhàng đặt Ngô Hàm vào trong, sau đó Tiểu Nhã lấy ra một cái mũi thuốc nhỏ xú, nhấn vào cái nút nhỏ phía trên, khói trắng tỏa ra, hai người họ liền nhanh chóng rời khỏi phòng, tiện tay bật đèn sáng lên để một chút nữa khi được lực của thuốc kích tỉnh phát huy tác dụng, hai người dễ tìm thấy đối phương hơn. Mà hơn hết, Đại Lực còn cố tình để lại một con chip nhỏ xú dính vào bức tường, sau đó cả hai mới đi ra ngoài, tiện thể khóa cửa phòng lại, rồi ẩn thân trở về nhà của mình.

Còn trong căn phòng kia, rất nhanh phát ra tiếng vải vóc bị xé rách, tiếng rên rỉ mất hồn, tiếng la hét thức dục đầy phóng dăng. Chẳng mấy chốc trong đó đã là một mảng xuân tình nóng bỏng.

--- Phân cách tuyến vợ chồng mặn nồng ---

Sáng sớm ánh nắng vàng xinh đẹp nhảy qua khung cửa sổ, tràn vào trong căn phòng trải lên bóng dáng đang sít sao kẻ sát vào nhau một màu sắc xinh đẹp, nhành cây phất phất theo làn gió thổi, làn gió lại đánh động lên bóng dáng nho nhỏ của người đang ngủ kia.

" Ừm..." Vào lúc này, Thái Miên Miên chỉ thấy vô cùng đau đầu, kí ức của tối hôm qua như một cuộn phim rối loạn đang được trình chiếu lại. Là hôm qua, Lý Dược Dao hẹn cô ở Lục Khải để chứng kiến tận mắt rằng anh hôn cô ta, sau đó cô cảm thấy rất buồn bã liền ngay lập tức rời khỏi đó, à, còn có Ngô Hàm, anh ta đi theo cô, sau đó đưa ra chủ ý uống rượu giải sầu với cô. Còn kể tiếp, hình như là cô uống rất nhiều rất nhiều rượu, các li rượu đều la liệt trên quầy bar, sau đó hình như anh ta đưa cô về nhà. Còn kể tiếp... cô chỉ nhớ là chủ động hôn một người đàn ông, anh cũng hôn lại, sờ soạng sờ soạng, sau đó là không còn quần áo, rồi đau đôn và rên rì... **CÔ ĐÃ LÀM CHUYỆN GÌ???**

Hồi chuông cảnh báo vang lên đinh đinh trong đầu mình khiến cho trí óc còn trong mơ màng của Thái Miên Miên tìm được chút ánh sáng, cô hé mắt ra nhìn, có thể thấy khung cảnh đều đã rõ ràng rồi, có nghĩa bây giờ là bên ngoài. " Ừm..." Sao cô lại cảm thấy khó thở quá vậy, ánh mắt liền kể dờn sang phía người đàn ông đang vọng động trên cơ thể mình. " Ừm... ừm..." bàn tay liền gác lên vai anh ra sức đẩy anh ra.

Một chút biến hóa của cô gái nhỏ cũng khiến cho Triệu Kỳ Tân chú ý, anh mới luyến tiếc dờn mặt đi, nhìn cô cười. " Chào buổi sáng bảo bối."

Cô mơ mơ màng màng nhìn anh, nhớ đến cuối cùng là do Ngô Hàm đưa cô về. " Sao anh lại ở đây?" Đầu vẫn còn đau như búa bổ, là do tối qua uống nhiều rượu quá. **SAY RƯỢU LOẠN TÍNH???**

" Thấy anh không vui chút nào sao? Hừ hừ!!!" Anh bực mình, nhưng biết là do cô ngốc ngốc nên mới rơi vào bẫy. " Là hôm qua Ngô Hàm chuốc say em, sau đó anh ta muốn giờ trở hạ lưu, may mà Tiểu Nhã tương kế tựu kế để đưa em về tay anh, sau đó chuyện gì em không nhớ sao?" Hôm qua nhiệt tình như vậy, không nghĩ đến một đêm ăn uống no say, sáng nay thấy cô còn đương ngủ, anh lại không thể không sinh ra dỗi khất nữa.

"..." Thái Miên Miên lắc đầu.

Vừa đó đã thấy anh, cúi xuống kẻ sát lấy vành tai cô thổi khí. " Vậy anh lại phải làm cho em nhớ lại rồi." Nói đoạn môi lại áp lên miệng cô, bàn tay lại bắt đầu không an phận dao động trên cơ thể xinh đẹp, liền muốn cùng cô tiếp tục chuyện tối qua...

Sau đó, trên mặt các tờ báo đều loan tin rằng, Lý Đại Tiểu thư - Lý Dược Dao qua đêm cùng gã đàn ông xa lạ, cảnh hai người hoan ái đều bị phát tán khắp trên mạng, tên tuổi người đàn ông đó cũng rất nhanh được tìm ra, là Ngô Hàm. Với chuyện ô nhục mà cô ta đã làm, đối với Lí gia, một gia đình có truyền thống Nho giáo cảm thấy vô cùng nhục nhã, liền mạnh mẽ cương quyết cô ta phải kết hôn với Ngô Hàm kia. Mà chính bản thân Ngô Hàm ngay lúc cũng cảm thấy có chút ưng ý, mặc dù không có được Thái Miên Miên, nhưng Lý Dược Dao lại cũng xinh đẹp, tuy không bằng, được là lúc trên giường rất thoải mái. Chỉ là không lâu sau anh ta liền cảm thấy hối hận, nhà họ Lý vốn không coi trọng anh ta, cô ta cũng không coi trọng anh ta, nhưng bản thân dưới áp lực của nhà họ Lý không thể li hôn được. Những ngày sau đó, phải nói là rất tồi tệ...

Còn mối quan hệ của Triệu Kỳ Tân và Lý Dược Dao, sau đó cũng được anh giải thích rõ ràng với Thái Miên Miên. Bởi vì cô ta là con gái của Thầy anh nên thuở niên thiếu có thân thiết hơn bình thường, rồi chuyện bị cô ta lừa theo đám người A Khả mà gài bẫy anh, còn có chuyện sợ ý bị cô ta lợi dụng. Tất cả đều nói hết cho cô nghe, Thái Miên Miên vẫn cương quyết không chịu về, sau đó, anh mới mạnh mẽ lôi cô lên giường, 'nói chuyện' không biết bao nhiêu lần, cho đến khi cô cương quyết cảm nhận được, cô sai lầm rồi. Người đàn ông lạnh lùng lãnh tình, thì ra cũng có một mặt nóng bỏng không biết kiềm chế như vậy, cô bị anh làm cho không còn hơi sức liền gất đầu đồng ý. Mà anh cũng chỉ là cần một lời nói ngoài miệng vậy thôi, chứ anh đã kêu

Tiểu Nhã thu dọn đồ đạc của cô về trở lại Triệu gia từ sớm.

Một tháng sau...

Trong phòng khách của Triệu Gia, Triệu Kỳ Tân đang ngồi đọc báo. Ngoài cửa lớn, bóng dáng một lớn một nhỏ bước vào.

"Tiểu Kỳ." Người phụ nữ nhìn thấy anh liền gọi.

Mà anh cũng vừa buông tờ báo xuống, nhìn lên. "Ba mẹ, không phải tuần sau mới về sao? Sao lại về sớm như vậy." Anh vội tiến về phía trước một tay đỡ lấy hành lý trên tay Triệu ba ba vừa đón lấy áo khoác mà Triệu ma ma đang cầm, ba người từ từ đi đến ghế sofa ngồi xuống, anh định cất tiếng gọi vợ yêu trên tầng đi xuống đã thấy Triệu ma ma nắm vội tay mình ra hiệu khoan đã.

"Con với Tiểu Miên như thế nào rồi?" Lời này là Triệu ba ba nói.

"Hai chúng con sống rất tốt." Tốt hơn ba năm qua nhiều lắm.

"Con đừng dẫu hai người chúng ta, là con lạnh nhạt với Tiểu Miên phải không? Hai tháng trước con còn mặt lạnh với con nhỏ, đến bây giờ đã ba năm thanh xuân của Tiểu Miên đều dành cho con rồi. Ta và ba con cũng nghĩ đến, nếu con không yêu Tiểu Miên thì li hôn với con bé để người ta còn đi tìm hạnh phúc." Triệu Ma ma nói một đoạn vốn không cho Triệu Kỳ Tân giải thích, anh vừa nghe đến đó liền liếc mắt nhìn về phía Đại Lực đang nép trong góc khỏe môi nâng lên một độ cong lạnh lẽo. Anh chắc chắn lại là đàn em này nhiều lời lắm chuyện rồi.

Mà Triệu ma ma còn chưa kịp nói xong, thì trên tầng bóng dáng Thái Miên Miên đã vội lao xuống như tên bắn rồi nhào vào lòng Triệu Kỳ Tân vừa hí hửng khoe. "Kỳ Tân em có thai rồi. Chúng ta có con rồi." Nói đoạn, bỏ quên hai vị phụ huynh đang ngốc lăng mà ôm lấy cổ anh thơm liên tục lên gương mặt tuấn lãng.

"... khụ khụ." Triệu ba ba lúc này mới ho khan, cất ngang loạt cảnh.

Mà họ húng hắng như vậy cũng nhanh chóng đem cô gái đang vui sướng về với thực tại, cô xoay mặt nhìn sang. "Á... chào ba, chào mẹ, con con..." Gương mặt nhỏ nhắn hồng lên như trái cà, vừa lúng túng rời khỏi người anh, ngay ngắn ngồi sang bên cạnh. Khiến cho ai đó vừa mới ôm được ôn hương nhuyễn ngọc liền biến mất khiến tâm tình lộ ra chút không vui.

Mà cùng lúc đó, bên ngoài lại có thêm người bước vào, bọn họ đứng là không hẹn mà gặp tại đây vào đúng này. "Bảo bối!!!~~~~" Hai người đàn ông đều đồng thanh.

Bốn người họ nhìn sang, thấy quả nhiên là hai phụ huynh của Thái Miên cũng đã đến. Thái Miên Miên vừa muốn chạy đến ôm thân ái hai người liền bị Triệu Kỳ Tân kéo lại, anh mới không cho vợ anh thân ái với người khác đâu. Sau đó lại nhìn hai người họ nở ra một nụ cười. "Chào hai ba ba."

Động tĩnh nho nhỏ đó làm sao lại không bị bọn họ bắt gặp chứ. Bốn vị phụ huynh nhìn nhau, tự thấy tự hiểu rồi, trong lòng thấy kẻ sách vụn toàn tính toán kỹ lưỡng e là không có chỗ dừng. Nhưng ai nấy cũng cảm thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngốc Nghếch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.